

Ακυρώνεται η Συμφωνία των Πρεσπών μετά την κύρωσή της;

Γράφει ο καθηγητής οικονομικής γεωγραφίας και γεωπολιτικής [Ιωάννης Μάζης](#)

Πλανάται εις τους Έλληνες η πεποίθησις ότι η Συμφωνία των Πρεσπών θα ψηφισθεί εάν έλθει στην Βουλή, με οριακή πλειοψηφία. Ταυτοχρόνως, η πλειονότητα των Ελλήνων (εντός της επικράτειας και στην αλλοδαπή) αισθάνεται απόγνωσιν και οργήν δια το ενδεχόμενον αυτό, το οποίον θα κληθεί να επωμισθεί στην συνέχεια, ως τετελεσμένο, μαζί με τις άκρως αρνητικές εθνικώς συνέπειές του και θεωρεί εαυτόν εξαπατηθέντα, εφόσον η συγκεκριμένη αυτή επιλογή της κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ουδέποτε εκρίθη δια της λαϊκής ψήφου.. Τουναντίον, οι συγκυβερνώντες των ΑΝΕΛ είχαν σαφώς και ανέκαθεν διακηρυγμένη μάλιστα, με τρόπο που συνιστούσε τη μία εκ των δύο βασικών πολιτικών της αναφορών (η ετέρα ήτο η αντιμνημονιακή θέσις των), αντίθετον άποψιν.

Επίσης, αισθάνεται δυσαρεστημένος ο ελληνικός λαός διότι θεωρεί, και δικαίως, ότι οι ΑΝΕΛ είχαν δώσει άλλες εντυπώσεις αναφορικώς με την στάση τους στο θέμα της μη κυρώσεως της Συμφωνίας των Πρεσπών εις την Βουλήν των Ελλήνων. Και αυτό διότι εάν οι ΑΝΕΛ δεν παρείχαν, μέχρι σήμερα, την στήριξήν των εις την παρούσαν κυβέρνησιν, και την είχαν άρει ήδη από τον Ιούνιον του 2018, ο κος Πρωθυπουργός ουδεπόποτε θα ηδύνατο να οδηγήσει την χώρα ενώπιον αυτού του τετελεσμένου. Το μόνιμο ερώτημα, λοιπόν, του οποίου γίνομαι συχνότατα δέκτης είναι: «Εάν η Συμφωνία κυρωθεί εις το Ελληνικό Κοινοβούλιο, είναι δυνατόν να ακυρωθεί;» Η απάντησις, κατά την κρίση μου, είναι καταφατική.

Τι είδους, λοιπόν, πολιτικοί χειρισμοί απαιτούνται προς τούτο; Απαιτείται σθεναρά πολιτικήν απόφασιν από την επομένην κυβέρνησιν (μέσω διευρυμένης κοινοβουλευτικής συνεργασίας και συνθέσεως από κόμματα του «δημοκρατικού τόξου»), ενεργό και σύντονη διπλωματικήν δράσιν, πίστιν εις τον στόχον και αξιοποίησιν κάποιων σημαντικών παραλείψεων και σφαλμάτων που ενετοπίσθησαν κατά την διάρκεια της διαδικασίας της διαπραγματεύσεως, υπογραφής, και τα οποία θα εντοπισθούν κατά τα επικείμενα στάδια, ήτοι της κυρώσεως και επικυρώσεως αυτής της Συμφωνίας, από την προηγουμένη Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Η καταστροφολογία από την πλευρά των υποστηρικτών της Συμφωνίας ήτις χαρακτηρίζει τον αντίλογον εις μίαν ανάλογον σκέψιν, έχει ιστορικήν, αλλά και στρατηγικήν οπτικήν, απάντησιν.

α) Η ιστορική απάντησις αφορά εις την υπενθύμισιν της αντιστοίχου καταστροφολογίας για την Κυπριακή Δημοκρατία όταν ο λαός των Ελληνοκυπρίων εκαλείτο να επιλέξει ή όχι το Σχέδιον Ανάν. Τότε ηκούσθησαν τα πλέον φρικτά και απαίσια δεινά τα οποία θα επέπιπτον επί της κεφαλής της Κυπριακής Δημοκρατίας εάν η Ελληνοκυπριακή πλευρά απέρριπτε το Σχέδιον Ανάν. Τίποτε όμως το τοιούτον δεν συνέβη! Απεναντίας έκτοτε η Κυπριακή Δημοκρατία 1) έγινε πλήρες μέλος της ΕΕ 2) οριοθέτησε ΑΟΖ 3) απέκτησε ισχυρούς οικονομικούς και πολιτικούς συμμάχους (Ισραήλ, Αίγυπτος), και ανεβάθμισε τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ 4) εξεχώρησε βυθοτεμάχια της ΑΟΖ της προς εκμετάλλευσιν εις ενεργειακούς κολοσσούς οι οποίοι μέχρι σήμερον λειτουργούν και ως στρατηγική της ασπίδα εναντίον των τουρκικών προκλήσεων και 5) εάν, αξιοποιώντας την συγκυρία, υιοθετήσει και πλέον νευρώδη πολιτική έναντι των τουρκικών απαιτήσεων (π.χ. αίτημα εντάξεώς της εις το ΝΑΤΟ, αναθεώρηση της Δικαιοδικής-Διζωνικής με στόχευση σε μια Ευρωπαϊκή Λύση δια μίαν ενιαίαν και αδιαίρετη Κύπρο) θα δυνηθεί να επιτύχει πολλά περισσότερα.

β) Η, στρατηγικήν οπτικήν, απάντησις αφορά εις το δεδομένον 1) του τουρκικού στρατηγικού και στρατιωτικού αδιεξόδου της Τουρκίας εις την Συρίαν 2) τις κάθε άλλο παρά καλές αμερικανο-τουρκικές, τουρκο-αραβικές και τουρκο-ισραηλινές σχέσεις, 3) τις άριστες τουρκο-ιρανικές και τουρκορωσικές σχέσεις οι οποίες δημιουργούν τεράστιες αντιδράσεις στην Δύση (Ουάσιγκτον και ΕΕ) και 4) την ιδιαιτέρως οχληρά δια την Δύσιν ανάμειξιν της Αγκύρας εις το ιδιαιτέρως ασταθές και μεταβαλλόμενον, εθνογεννετικό, περιβάλλον των Κεντροδυτικών Βαλκανίων.¹

γ) Συνεπώς, η αντίστοιχος καταστροφολογία στην περίπτωσιν της επιδιώξεως ακυρώσεως της ζημιογόνου Συμφωνίας των Πρεσπών από την μελλοντικήν, μετασυριζανελικήν κυβέρνησιν δεν ευσταθεί. Το μόνο, όμως που αποδεικνύει είναι *αδυναμία γεωπολιτικής αντιλήψεως του νέου Ευρωμεσογειακού Συστήματος και πλήρη άγνοια των δυναμικών γεωστρατικών τάσεων εις το εν λόγω γεωπολιτικόν Σύμπλοκον*. Αυτά τα αρνητικά γνωρίσματα ευχόμεθα να μην χαρακτηρίζουν την επομένην κυβέρνησιν της χώρας.

Ορισμένες επισημάνσεις i) της Ακαδημίας Αθηνών και ii) του «Διπλωματικού Κύκλου» επί του θέματος της ονομασίας της Μακεδονίας και των εξ αυτής εκπηγαζόντων εθνικών κινδύνων εις βάρος της Ελλάδος είναι χαρακτηριστικές και τις παραθέτω κατωτέρω, πριν από την ανάγνωσιν οινωδήποτε άλλων επιχειρημάτων για την ανάγκη επαναδιαπραγματεύσεως της κακίστης Συμφωνίας των Πρεσπών:

1 Σ.Σ.: βλ. Ioannis Th. MAZIS, "Turkey , Israel, Greece: Reshuffling in the Eastern Mediterranean, *Civitas Gentium* - 6:1 (2018) 13-80

1) Δελτίο τύπου της Ακαδημίας Αθηνών 28.3.2008

1. Η Μακεδονία αποτελεί σήμερα γεωγραφική ζώνη, τα όρια της οποίας εκτείνονται σε περισσότερα του ενός κράτη της νοτιοανατολικής Ευρώπης. Το αρχαίο ελληνικό όνομα «Μακεδονία» φέρει μία συγκεκριμένη περιφέρεια της σύγχρονης Ελλάδος. Υπό το όνομα Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μακεδονίας (ΣΔΜ) λειτούργησε ένα από τα ομόσπονδα κράτη που συναποτελούσαν την πρώην Γιουγκοσλαβία. Το όνομα όμως της Μακεδονίας έφερε, αρχικά, επί μακρούς αιώνες κατά την αρχαιότητα, η περιοχή, η οποία ταυτίζεται – κατά περίπου 90% – με τη σημερινή ελληνική επαρχία της Μακεδονίας. Η τυχόν απόδοση του ονόματος αυτού σε ένα ανεξάρτητο κράτος, χωρίς ειδικότερο προσδιορισμό που να αντανακλά σαφώς τις γεωγραφικές και ιστορικές αυτές πραγματικότητες, συνεπάγεται τον κίνδυνο να διεκδικήσει το συγκεκριμένο κράτος, και μάλιστα κατ' αποκλειστικότητα, τη χρήση του όρου «Μακεδονία» ή των παραγώγων του στην ιστορία, τον πολιτισμό, τις εκδηλώσεις της καθημερινής πολιτικής και κοινωνικής ζωής κλπ.

2. Συγκεκριμένα, η κλασσική Μακεδονία του Φιλίππου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου εκτεινόταν προς βορρά στα εδάφη της σημερινής ελληνικής Μακεδονίας, καθώς και σε ολίγα χιλιόμετρα εντός της ΠΓΔΜ και της Βουλγαρίας. Μέσω κάθε μορφής ιστορικών πηγών και αρχαιολογικών ευρημάτων μαρτυρείται ότι οι τότε Μακεδόνες συμπεριελάμβαναν την επικράτειά τους μεταξύ των άλλων ελληνικών χωρών. Τα πρώτα σλαβικά φύλα, τα οποία, αυτονόητα, ουδεμία είχαν σχέση με τους παλαιότερους κατοίκους της περιοχής, κατήλθαν στην Βαλκανική μετά δέκα αιώνες, κατά τον 7ο μ.Χ. αιώνα. Η παραμονή τους έκτοτε στο νότιο τμήμα της Χερσονήσου συνέβαλε στη βαθμιαία διαμόρφωση των σλαβικών εθνών χωρίς να υπάρξει έως τη σύσταση, κατά τον 19ο αιώνα, και την πρώτη ανάπτυξη των σλαβικών κρατών της περιοχής – της Σερβίας, του Μαυροβονίου και της Βουλγαρίας -, αναφορά σε ιδιαίτερο «Μακεδονικό» έθνος. Χαρακτηριστικά, ακόμη και κατά την επαύριο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, ούτε οι εκπρόσωποι των βαλκανικών κρατών, αλλά ούτε και οι οικοδόμοι της ειρήνης- προεξάρχων ο Γούντροου Ουίλσον -, οραματιστές μιας διεθνούς κοινωνίας συγκείμενης ακριβώς από κράτη- έθνη, έκαμαν την παραμικρή νύξη σε έθνος «Μακεδόνων». Η ύπαρξή του επιδιώχθηκε να τεκμηριωθεί στο πλαίσιο της συγκρότησης από το στρατάρχη Τίτο της νέας ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας κατά την επαύριο του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Η επιτυχία, μάλιστα, του τολμηρού εγχειρήματος της εθνικής μετάλλας των Σλάβων κατοίκων της συγκεκριμένης γεωγραφικής ζώνης θα ήταν άκρως δυσχερές χωρίς την προπαγάνδα που επί ήμισυ, σχεδόν, αιώνα ασκήθηκε υπό καθεστώς ολοκληρωτικό.

3. Η «γεωγραφική» έννοια που έχει προσδοθεί στον όρο Μακεδονία υπήρξε ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εθνολογική, κρατική ή, έστω, και διοικητική διαίρεση στο χώρο της νότιας Βαλκανικής. Κατά την μακραίωνη περίοδο της οθωμανικής κυριαρχίας τη συγκεκριμένη περιφέρεια συνθέταν τα βιλαέτια της Θεσσαλονίκης, του Μοναστηρίου και τμήμα του βιλαετίου του Κοσσόβου – όπου και εντασσόταν το σαντζάκιο των Σκοπίων. Η επέκταση των γεωγραφικών ορίων της «ιστορικής» Μακεδονίας προς βορρά συνδέθηκε, μετά την Αναγέννηση, με την αποτύπωση της περιοχής από τους πρώτους Ευρωπαίους χαρτογράφους βάσει της αντίληψης που είχε επικρατήσει κατά τους ρωμαϊκούς χρόνους. Ο χαρακτηρισμός εν τούτοις των κατοίκων της περιοχής αυτής ως Μακεδόνων δεν προσέλαβε εθνικό περιεχόμενο κατά τους νεότερους χρόνους έως και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η προβολή, κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα, των σερβικών και βουλγαρικών διεκδικήσεων επί των εδαφών που κατοικούνταν κατά πλειοψηφία από το σλαβικό στοιχείο συνάπτεται οπωσδήποτε με το γεγονός της πληθυσμικής υπεροχής στη συγκεκριμένη γεωγραφική ζώνη. Είναι όμως αυτονόητη η εφαρμογή της ίδιας αρχής και στα περισσότερα εκτεταμένα εδάφη της νότιας Μακεδονίας που κατοικούνται από Έλληνες.

4. [...] Σήμερα, το ζοηρό ενδιαφέρον των Ελλήνων δεν υποδηλώνει την επιθυμία να προσβάλουν δικαιώματα, έστω και πρόσφατα κεκτημένα, των βόρειων γειτόνων τους: επί του θέματος αυτού, σαφής είναι η στάση της υπεύθυνης κυβέρνησης και του συντριπτικά μειζονος τμήματος του πολιτικού κόσμου της Ελλάδος. Υποδηλώνει όμως την ανησυχία της κοινής γνώμης ενώπιον μας ακραίας πρόκλησης από την πλευρά των Σκοπίων, τα οποία τείνουν – όπως αποδεικνύουν ακόμη και τα εν ισχύ διδακτικά εγχειρίδια – όχι μόνο να οικειοποιηθούν, αλλά και να μονοπωλήσουν την ιστορία, τα πολιτιστικά επιτεύγματα, τα σύμβολα – ακόμη και τα αρχαία -, τα μνημεία και τα πρόσωπα που έδρασαν κατά το παρελθόν στο μακεδονικό χώρο. Είναι αυτονόητο ότι η εκδήλωση καλής θέλησης από την πλευρά οποιασδήποτε ελληνικής κυβέρνησης δεν αρκεί για να υπερκεράσει καθεαυτό το γεγονός ή τις επιπτώσεις ενός ανάλογου εθνικιστικού παροξυσμού που έχει τεχνηέντως καλλιεργηθεί κατά την μεταπολεμική περίοδο.

2) Επιστολή του «Διπλωματικού Κύκλου» (Έλληνες Πρέσβεις επί Τιμή)

«Αξιότιμοι Κυρίες και Κύριοι Βουλευτές,

Οι κάτωθι υπογράφωντες Πρέσβεις ε.τ. εκφράζουμε την ανησυχία μας και τον έντονο προβληματισμό μας για την υπογραφή στις Πρέσπες την 17η Ιουνίου 2018 συμφωνία μεταξύ των Υπουργών Εξωτερικών της Ελλάδος και της Π.Γ.Δ.Μ. παρουσία των Πρωθυπουργών των δύο χωρών.

Η συμφωνία αυτή, όπως πιστεύουμε, αποτελεί πλήρη αποδοχή- και κατά συνέπεια δική μας υποχώρηση- των απαιτήσεων της σκοπιανής πλευράς, η οποία ήδη από της σύστασης του ομόσπονδου κρατιδίου των Σκοπίων μέσα στα πλαίσια της άλλοτε Γιουγκοσλαβίας, αλλά και σήμερα το προκύψαν μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας **νέο κρατικό μόρφωμα της Π.Γ.Δ.Μ εξακολουθεί να εκδηλώνει “ αλτρωτικές” τάσεις κατά της χώρας μας, ενώ ταυτόχρονα δεν φαίνεται να έχει εγκαταλείψει την επεκτατική πολιτική του Τίτο περί “Ενοποίησης όλου του μακεδονικού χώρου συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής ιστορικής Μακεδονίας”.**

Φοβούμεθα ότι ούτε η νέα ονομασία που συμφωνήθηκε στις Πρέσπες, ούτε οι τροποποιήσεις των σχετικών με τον “αλτρωτισμό” διατάξεων του σκοπιανού συντάγματος θα μπορέσουν να ανακόψουν τις επεκτατικές βλέψεις των “πολιτών της Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας” και ιδιαίτερα της νέας γενιάς, η οποία γαλουχήθηκε με το όνειρο επέκτασης της χώρας τους στην κατ’ αυτούς «Μακεδονία του Αιγαίου”.

Οι πολίτες της χώρας αυτής αρνούνται να δεχθούν την ιστορική αλήθεια, ότι η περιοχή των Σκοπίων ήταν τμήμα της Αρχαίας Δαρδανίας, ως τούτο επιβεβαιώνεται από αδιάσειστα αρχαιολογικά, εθνολογικά, γλωσσικά και άλλα στοιχεία.

Ενδεικτικά παραθέτουμε περικοπή από το έργο (Περιγηγηματικών Πικτάκιον εκδοθέν στο Αμστερνταμ το 1706) του νεοέλληνα διανοητή που διακρίθηκε στον Ευρωπαϊκό χώρο Αναστασίου Μιχαήλ, όπου υπογραμμίζει ότι “με τη Μοισία (σημερινή Σερβία) προσομοροῦσιν (συνορεύουν) οι Δαρδανικοί Σκούποι (δηλ. τα σημερινά Σκόπια).

Πέραν όμως της διαστρέβλωσης της ιστορικής αλήθειας, που επιχειρείται με την συμφωνία των Πρεσπών, η τελευταία θα δημιουργήσει σειρά προβλημάτων σε πολλαπλά επίπεδα και θα αποτελέσει αιτία προστριβών και αποσταθεροποίησης.

Διότι αναγνωρίζεται, εντελώς εσφαλμένα, “ η μακεδονική γλώσσα” και “ταυτότητα”, ήτοι τα κυριότερα συστατικά στοιχεία για την δημιουργία μιας εθνικής οντότητας. Οι σχετικές διατάξεις της συμφωνίας των Πρεσπών παρέχουν το νομικό πλέον κάλυμμα για να συνεχίσει η σκοπιανή πλευρά την “ αλτρωτική” της πολιτική με άλλα πιο ισχυρά από τα μέχρι τώρα μέσα και μία πιο έντονη ρητορική προβολή τους.

Οι δηλώσεις, άλλωστε, του Πρωθυπουργού της Π.Γ.Δ.Μ. στις Πρέσπες, πριν καν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής της εν λόγω συμφωνίας, όπου διαχώρισε τους Έλληνες από τους “Μακεδόνες», ως και εκείνες παρόμοιας φύσης άλλων αξιωματούχων του κράτους αυτού, δεν αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας ως προς τις προθέσεις των βορείων γειτόνων μας.

Έχοντας αντιμετωπίσει το πρόβλημα αυτό καθ’ όλη την διάρκεια της θητείας μας στη διπλωματική υπηρεσία και γνωρίζοντας τις τακτικές, μεθόδους, υστεροβουλίες και αρνητικές έναντι της χώρας μας διαθέσεις των βορείων γειτόνων μας, θεωρούμε χρέος μας να επισημάνουμε, όπως έπραξε και ο διακεκριμένος Έλληνας πατριώτης Μίκης Θεοδωράκης, τις “ολέθριες συνέπειες” που θα επιφέρει η συμφωνία των Πρεσπών.

Η εν λόγω συμφωνία θα αποτελέσει το εφαλτήριο για τη συνέχιση της “ αλτρωτικής” πολιτικής από τους βόρειους γείτονες μας, αναπροσαρμοσμένη στα νέα δεδομένα που τους παραχωρούνται (γλώσσα, ταυτότητα, εθνική υπόσταση) και θα ενσπείρει σύγχυση ως προς την ελληνικότητα της ιστορικής ελληνικής Μακεδονίας. Είναι δε εξωπραγματικό να πιστεύεται, ότι ο πολίτης μιας τρίτης χώρας (π.χ. Αφρικής, Λατινικής Αμερικής κλπ) θα ενδιαφερθεί να ανατρέξει στην παραπάνω συμφωνία για να πληροφορηθεί ότι η “μακεδονική γλώσσα της Βορείου Μακεδονίας “ είναι σλαβική και “ουδεμία σχέση έχει με την γλώσσα του Μεγάλου Αλεξάνδρου”.

Ομοίως δεν θα πρέπει να θεωρείται λήξαν το θέμα του “αλτρωτισμού” με την τροποποίηση ορισμένων διατάξεων του σκοπιανού συντάγματος, διότι οι διατάξεις αυτές είναι πλέον περιττές, εφόσον η σκοπιανή πλευρά με την συμφωνία των Πρεσπών -μια διεθνή συνθήκη- πήρε ό,τι μέχρι τώρα επεδίωκε.

Πέραν των ανωτέρω η εν λόγω συμφωνία, ως διαφαίνεται από τις μέχρι τώρα αντιδράσεις, τόσο στο εσωτερικό όσο και στην διασπορά, τείνει να επιφέρει διχασμό στην ελληνική κοινωνία. Συναφώς, με λύπη διαπιστώνουμε ότι χαρακτηρίζονται από ορισμένους κύκλους ως “ακραίοι” οι αντιτιθέμενοι στην συμφωνία αυτή.

Δεν πρέπει όμως αυτοί οι κύκλοι, αλλά και οι ξένοι, να λησμονούν ότι οι Έλληνες απέδειξαν το 1940 – 1941 ότι μπορούν να συσπειρωθούν «ακραία” και αποτελεσματικά, όταν η χώρα απειλείται από ξένο επεκτατισμό φασιστικό ή άλλον

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω διαμορφωθείσα κατάσταση, ως και την πολύχρονη πείρα μας στον χειρισμό και εξέλιξη του εθνικού αυτού θέματος συντασσόμαστε και εμείς με την έκκληση της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και

1. Διακηρύσσουμε την αντίθεσή μας στην ετεροβαρή, λεόντεια συμφωνία των Πρεσπών που βλάπτει τα εθνικά μας συμφέροντα.
2. Καλούμε τους εκπροσώπους του έθνους να μη συμβάλουν στην αποδοχή της συμφωνίας αυτής.
3. Καλούμε την Κυβέρνηση να εξετάσει την δυνατότητα – είμαστε πεπεισμένοι ότι τούτο επιθυμεί η πλειοψηφία του ελληνικού λαού— δημοψηφίσματος επί του κεφαλαιώδους σημασίας εθνικού αυτού θέματος.

**Με ιδιαίτερη τμή
Τα Μέλη του Διπλωματικού Κύκλου**

Αιλιανός Κωνσταντίνος, Αλιάγας Σπύρος, Βάσσης Κωνσταντίνος, Γεννηματάς Ιωάννης, Δεναξάς Ευάγγελος, Δοκιανός Σπύρος, Δρακουλαράκος Ιωάννης, Θεοδωρακόπουλος Αθανάσιος, Κοραντής Ιωάννης, Μεγαλοκονόμος Μάνος, Νομικός Αντώνιος, Παπαδόπουλος Ιωάννης, Παπασλιώτης Απόστολος, Πολίτης Κωνσταντίνος, Σταματίου Εμμανουήλ, Στοφορόπουλος Θέμος, Φραγκούλης Ευάγγελος, Χισκάκης Μιλτιάδης».

Στόχοι του παρόντος κειμένου

Εις το παρόν κείμενο, θα προσπαθήσουμε να αναδείξουμε σειράν επιχειρημάτων δυναμένων να αποτελέσουν βάσιν επαναδιαπραγματεύσεως της Συμφωνίας των Πρεσπών από πλευράς μιας επομένης ελληνικής κυβερνήσεως, εάν αυτή "κυρωθεί" με τις υποδεικνύόμενες και συντελεσθείσες ατέλειες και παραλήψεις από τα Σκόπια και την Αθήνα. Τα επιχειρήματα αυτά κατανέμονται εις δύο Μέρη.

Το Πρώτον μέρος, το οποίον θα εξετάζει τα επιχειρήματα από την παραβίασιν της Συνθήκης του Βουκουρεστίου του 1913.

Το Δεύτερον μέρος, το οποίον θα εξετάζει παραλείψεις και σφάλματα προερχόμενα από το ίδιο το κείμενο της Συμφωνίας των Πρεσπών (και της συναφούς διαπραγματεύσεως) κρινόμενον βάσει της Συνθήκης της Βιέννης περί του Δικαίου των Συνθηκών του 1969. Η, από πλευράς της επομένης κυβερνήσεως, **εξέτασις της δυνατότητας ακυρώσεως** της διατρήτου ήδη Συμφωνίας των Πρεσπών (Συνταγματικώς αλλά και από πλευράς παραβάσεων των προβλεπομένων από την Σύμβασιν της Βιέννης περί του Δικαίου των Συνθηκών του 1969) **με ευρεία κοινοβουλευτική συμμετοχή και ευρεία συναίνεση των κοινοβουλευτικών δημοκρατικών δυνάμεων**, είναι επιβεβλημένη.

Και τούτο διότι, μόνον δια της επιδείξεως αυτής της σθεναρώς προσανατολισμένης, προς τα εθνικά συμφέροντα, κοινοβουλευτικής και δημοκρατικής βουλήσεως **θα αποτρέψει σημαντικό μέρος του 80% περίπου των πολιτών (εντός της Ελλάδας, αλλά και πολλών περισσότερων ομογενών, ή και ελλήνων πολιτών της αλλοδαπής) των εχόντων ηυξημένες εθνικές ευαισθησίες από το να καταστούν έρμαιο λαϊκιστικών και ακροδεξιών μορφωμάτων υποθηκεύοντας το μέλλον του Ελληνισμού και της Ελλάδος.**

Ιδιαίτερώς όταν το φάσμα του ευρωσκεπτικισμού έχει αρχίσει εδώ και αρκετόν καιρό να πλανάται πάνω από την Ευρώπη. Μιαν Ευρώπη οφείλουσα επιτακτικώς να αναστοχαστεί το μέλλον της και να ανασυγκροτηθεί κατά τις αρχές των Ντ' Εσταίν, Χέλμουτ Σμιτ και Βίλλυ Μπραντ.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ

A) Ιστορικο-διπλωματικά σημεία ακυρότητας της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Σε πρόσφατα κείμενά μου² είχα αναφερθεί εις τον βασικόν λόγον νομικής ακυρότητας *ab initio* της Συμφωνίας των Πρεσπών, ο οποίος συνίσταται εις το ότι οι προβλέψεις της αντίκεινται ευθέως εις την Συνθήκην Ειρήνης του Βουκουρεστίου του 1913 μεταξύ των Βασιλείων της Ελλάδας, της Ρουμανίας, της Σερβίας, και του Μαυροβουνίου, αφενός, και της Βουλγαρίας αφετέρου, η οποία τελεί ακόμη εν ισχύι, και των Συμφωνητικών που την συνοδεύουν.

Το σχετικό σκεπτικόν έχει ως εξής:

Θεμελιώδες στοιχείο ακυρότητας: Αγνόησις της Συνθήκης του Βουκουρεστίου του 1913

Κατά την συζήτηση επί της Συμφωνίας των Πρεσπών, της 16ης Ιουνίου 2018, εις το Ελληνικό Κοινοβούλιο, ο -τότε- ΥΠΕΞ Ν. Κοτζιάς, ανεφέρθη μετ' επιτάσεως, προς στήριξιν της Συμφωνίας των Πρεσπών, ως αναγκαίας (sic) δια τη συμβατικήν ρύθμισιν και ιστορικήν αποκατάστασιν του καθεστώτος τριπλού διαμοιρασμού των εδαφών της περιοχής της Μακεδονίας, εις τα ποσοστά μάλιστα που (κατά Ν. Κοτζιά) προβλέπει (!) και άρα επιτάσσει η Συμφωνία του Βουκουρεστίου της 10ης Αυγούστου του 1913 (ΦΕΚ Α', 217/2, 8/10/1913)³. Αυτό όμως περιέργως... δεν ισχύει (!) και δεν ίσχυε ποτέ (!) και ο κος Υπουργός, ή δεν το κατενόησε ή δεν εμελέτησε μετά προσοχής την Συμφωνίαν του Βουκουρεστίου του 1913, ούτε τους συνοδούς χάρτες (!). Θα το πράξομε λοιπόν εμείς για λογαριασμό του:

1) Εις τον Χάρτη ο οποίος ακολούθησεν το επίσημο κείμενο της εν λόγω Συνθήκης (βλέπε κατωτέρω Χάρτης 1 και 2)⁴ εμφανίζεται ο όρος «Μακεδονία» αλλά πώς; Εμφανίζεται με την ακριβώς αντίθετη σημασία από ότι του έδωσε ο πρώην ΥΠΕΞ, δηλαδή μάλλον ευνοώντας την ελληνική πλευρά, με ακριβώς καθορισμένα τα ελληνοσερβικά σύνορα (Χάρτης 2), νοτίως της γραμμής Αχρίδος-Μοναστηρίου-Γευγελής.

Συγκεκριμένα, στον Χάρτη αποτυπώνεται ο όρος «Μακεδονία», ως τοπωνύμιον της περιοχής της εξολοκλήρου ευρισκομένης εις τα εδάφη τα προσδιοριζόμενα ως ελληνικά εκ της συνοριογραμμής⁵. (Οι Χάρτες αυτοί ευρίσκονται και εις την Οικίαν Ελευθερίου Βενιζέλου εις την Χαλέπα Χανίων). Εδάφη προσδιοριζόμενα και τοπογραφικώς επί του Χάρτη ως «ελληνικά», όπως αυτά διευθετήθησαν άλλωστε

2 I. Θ. Μάζης, «Ο μύθος περί «Μακεδονίας». Η αποκατάσταση της αληθείας για τις προβλεψεις της συνθήκης του Βουκουρεστίου (1913) και το έωλον της «Συμφωνίας των Πρεσπών», Σαββάτο 10/10/2018, Εφημερίδα «Παραπολιτικά», STRATEGIES & POLITICS, σσ.: 55-57.

3 https://www.youtube.com/watch?v=316hUkfz_-c, στο διάστημα από: 5:53"-6:50".

4 βλ. *Report of the International Commission to Inquire into the Causes and Conduct of the Balkan Wars*, 1914.

5 Βλέπε: Diplomatic Documents, 1913-1917, Issued by the Greek Government Concerning the Greco-Serbian Treaty of Alliance and the Germano-Bulgarian Invasion in Macedonia: Part First, Source: The American Journal of International Law, Vol. 12, No. 2, Supplement: Official Documents (Apr., 1918), pp. 86-139, Published by: Cambridge University Press).

από: 1ον) το Πρωτόκολλον των Αθηνών Κορομηλά-Μπόσκοβιτς της 5ης Μαΐου 1913 και 2ον) το Πρακτικό προσδιορισμού της Ελληνοσερβικής Μεθορίου γραμμής της 21ης Ιουλίου 1913, επτά μόλις ημέρες πριν από την εν λόγω Συνθήκη του Βουκουρεστίου. Εκεί, εις το Άρθρον 3, αναφέρεται ρητώς και χωρίς καμμία αναφορά εις τον όρο Μακεδονία το εξής:

«ARTICLE 3: The two high contracting parties, considering that it is to the vital interest of their kingdoms that no other state should interpose between their respective possessions to the west of the Axios (Vardar) river, declare that they will mutually assist one another in order that Greece and Serbia may have a common boundary line. This boundary line, based on the principle of effective occupation (Σ.Σ.: uti possidetis)⁶, shall start from the highest summit of the mountain range of Kamna, delimiting the basin of the Upper Schkoumbi, it shall pass round the lake Achris (Ochrida), shall reach the western shore of the Prespa lake in the Kousko village and the eastern shore to the Lower Dupliani (Dolni Dupliani), shall run near Rahmanli, shall follow the line of separation of the waters between the Erigon (Tserna) river and Moglenica and shall reach the Axios (Vardar) river at a distance of nearly three kilometers to the south of Ghevgheli, according to the line drawn in detail in Annex I of the present treaty. »⁷.

Η λεζάντα του Χάρτου 2 είναι σαφής: «Boundaries according to the Treaty of Bucarest», δηλ. «Σύνορα [χαραχθέντα] κατά την Συνθήκη του Βουκουρεστίου». (Βλ. Χάρτες 1 και 2)

⁶ Το **uti possidetis juris** προέρχεται από την φράση *uti possidetis, ita possideatis* και σημαίνει ότι «θα κατέχετε και μελλοντικώς αυτό που ήδη κατέχετε». Εις το Διεθνές Δίκαιον ονομάζεται επίσης ως «αρχή του αθίκτου των συνόρων» (**principe de l'intangibilité des frontières**), μέσω της οποίας τα νεοσυνιστώμενα κράτη ή τα εμπόλεμα κράτη τα οποία εξήλθαν μόλις από μια πολεμική αντιπαράθεση, δύνανται να διατηρούν την κυριαρχία τους επί των εδαφών τους και εις το μέλλον ή μετά το πέρας των εχθροπραξιών, παρά τις όποιες προϊσχύουσες συνθήκες λόγω προγενεστέρως συναφθησών συνθηκών. Το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, συμφώνως προς την απόφασή του για την υπόθεση *Burkina Faso vs République du Mali* (Cour internationale de justice, Recueils, 1986, 566 και επ.) ορίζει την έννοια ως εξής : « Η αρχή του αθίκτου των συνόρων στοχεύει κατ' εξοχήν να διασφαλίσει τα συννοριακά όρια ενός κράτος κατά την στιγμήν της ανεξαρτησίας του. Εάν αυτά τα όρια δεν ήταν παρά όρια μεταξύ διοικητικών διαιρέσεων αναφερομένων εις κοινήν κυριαρχικήν δικαιοδοσίαν, η εφαρμογή της αρχής της *uti possidetis* επιφέρει την μετατροπή τους σε διεθνή σύνορα με όλη την σημασία του όρου. ».

⁷ Βλέπε: Diplomatic Documents, 1913-1917, Issued by the Greek Government Concerning the Greco-Serbian Treaty of Alliance and the Germano-Bulgarian Invasion in Macedonia: Part First, Source: The American Journal of International Law, Vol. 12, No. 2, Supplement: Official Documents (Apr., 1918), pp. 86-139, Published by: Cambridge University Press.

Χάρτες 1 και 2

1) Οι ανωτέρω είναι οι επίσημοι χάρτες της «Εκθέσεως της Διεθνούς Επιτροπής για την αναζήτηση των Αιτιών και της Συμπεριφοράς των Βαλκανικών Πολέμων» του 1914 (*Report of the International Commission to Inquire into the Causes and Conduct of the Balkan Wars*). Στην Διεθνή αυτή Επιτροπή μετείχαν ως συντακτικά μέλη, οι εξής προσωπικότητες:

- 1) Josef Redlich (Αυστρο-ουγγαρία, Καθηγής του Δικαίου του Πανεπιστημίου της Βιέννης)
 - 2) Walther Schücking (Γερμανία, Καθηγητής Διεθνούς Δημοσίου Δικαίου, ο πρώτος Γερμανός Δικαστής του Διαρκούς Δικαστηρίου Διεθνούς Δικαιοσύνης της Χάγης)
- Francis Wrigley Hirst (Ηνωμένο Βασίλειο, Εκδότης του περιοδικού *The Economist*)
 - Henry Noel Brailsford (Ηνωμένο Βασίλειο, Δημοσιογράφος)
 - Paul-Henri-Benjamin Balluet d'Estournelles (Γαλλία, γερουσιαστής, κάτοχος του Βραβείου Νόμπελ για την Ειρήνη το 1909)
 - Justin Godart (Γαλλία, Πολιτικός, Μέλος της Γαλλικής Εθνικής Αντιπροσωπίας)
 - Pavel Milyukov (Ρωσία, Ιστορικός, Μέλος της Κρατικής Δούμα)
 - Samuel Train Dutton (Καθηγητής του Columbia University, ΗΠΑ).

2) Αναφορικώς με την Συνθήκη του Λονδίνου, να σημειωθεί ότι συμφώνως προς τη Συνθήκην αυτήν παρεχωρείτο εις τα νικηφόρα Βαλκανικά κράτη το σύνολο των εδαφών των ευρισκομένων δυτικώς του ορίου Αίνου – Μηδείας, εκτός της Αλβανίας, τα οποία εδημιουργούνται ως ανεξάρτητος Ηγεμονία. Το οριστικό κείμενο της Συνθήκης προέβλεπε, εις το άρθρον 2, την παραχώρησιν από πλευράς Οθωμανικής αυτοκρατορίας του συνόλου των ευρωπαϊκών εδαφών των ευρισκομένων δυτικώς της γραμμής Αίνος – Μηδεία, εκτός της Αλβανίας. Οι Σύμμαχοι και η Τουρκία, όπως προβλέπει εις το άρθρον 3, ανέθεταν εις τις έξι Μεγάλες Δυνάμεις (υπό την *Πρεσβευτικήν Συνδιάσκεψιν* την συνεχίζουσα τις συνομιλίες), την χάραξιν των συνόρων και τον διακανονισμόν των ζητημάτων των αφορώντων εις την Αλβανία καθώς τους παρείχον την δυνατότητα, την προβλεπομένην εις το άρθρον 5, να αποφανθούν περί του καθεστώτος των νήσων του Αιγαίου, πλην Κρήτης (άρθρο 4) τα οποία επαραχωρούντο εις την Ελλάδα.

3) Με την ευκαιρία αυτή, καλόν θα είναι να θυμηθούμε τα δύο ανωτέρω αναφερθέντα, και άκρως σημαντικά διπλωματικά κείμενα, εκ των οποίων τα απορρέοντα εδαφικά και πληθυσμιακά αποτελέσματα ελήφθησαν απολύτως υπόψιν από την εν λόγω Συνθήκη.

Το κείμενον της τελευταίας όμως (προς μεγίστην απορίαν όλων των ελλήνων πολιτών και κοινοβουλευτικών ανδρών που έγιναν κοινωνοί και ακροατές των προφερθέντων κατηγορηματικών αναφορών του Ν. Κοτζιά, εντός και εκτός Κοινοβουλίου), ουδαμόθεν αναφέρει τον όρον «Μακεδονία» και, συνεπώς, οφείλω να αναρωτηθώ σχετικώς με την σκοπιμότητα της πολλαπλής αναφοράς του, εφόσον εις ουδεμίαν περίπτωση δεν δύναμαι να αποδώσω δόλον εις τον τότε ΥΠΕΞ. Προφανώς, οι σύμβουλοί του τον πληροφόρησαν πλημμελώς ή απλώς εντελώς εσφαλμένα.

4) Είναι σημαντικότατον, επίσης, το γεγονός ότι εις την «Απογραφή του πληθυσμού του Βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας της 31ης Ιανουαρίου του 1921» ουδείς δηλώνει «Μακεδόνας» και ουδαμόθεν υπάρχει μνεία δήθεν «Μακεδονικής γλώσσης»!⁸ Και αυτό, οκτώ συναπτά έτη μετά από την υπογραφήν της Συνθήκης του Βουκουρεστίου του 1913!

Συνεπώς, οι όποιες αναφορές, όπου και εάν αυτές εντοπίζονται, ότι εις την συνθήκη του Βουκουρεστίου του 1913, η δήθεν προσδιορισθείσα ως «γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας» κατενεμήθη με το 51% του εδάφους της εις την Ελλάδα, το 39% εις την Σερβία (την κληθείσα σήμερα ΠΓΔΜ), το 9,5% εις την Βουλγαρία και το 0,5% του εδάφους εις την Αλβανία είναι παντελώς ανακριβής και απολύτως απατηλή!

Κυρίως μάλιστα, εάν τούτο χρησιμοποιείται ως μέγιστον επιχείρημα περί δήθεν «αναγκαστικής φύσεως» των διαπραγματευτικών χειρισμών κατά την διαδικασία συντάξεως του

8 <http://www.antibaro.gr/article/21217>, RESULTATS DÉFINITIFS RECENSEMENT DE LA POPULATION DU ROYAUME DE LA YUGOSLAVIE, 31 JANVIER 1921.

κειμένου της ούτω κληθείσης «Συμφωνίας των Πρεσπών». Και μάλιστα, να συγκρίνεται η θέσις των διαφωνούντων, με την κακίστη αυτή Συμφωνία των Πρεσπών, με την αδοκίμως προκύπτουσα δήθεν... άρνησιν της Συνθήκης της Λωζάννης! Αλλίμονον!

5) Υπάρχει όμως ο Χάρτης (βλ. Χάρτη 3) ο οποίος παρουσιάζει σχεδόν όλη την βαλκανική οριζόντια ζώνη ως βουλγαρική: είναι ο σχεδιασθείς από τον αυστριακό γεωγράφο και χαρτογράφο H. Kiepert (1876) ο οποίος, μισθοδοτούμενος από την ρωσική και βουλγαρική διπλωματία, ήταν εκείνος, ο οποίος παρουσίαζε προπαγανδιστικώς, ως βουλγαρικό το μέγιστο μέρος των εδαφών της σημερινής Μακεδονίας και της Θράκης.

Δεν προκαλεί έκπληξιν, λοιπόν, το ότι επί της εν λόγω χαρτογραφικής αποτυπώσεως εβασίσθη η ρωσική διπλωματική εκπροσώπησης κατά την Διάσκεψιν της Κωνσταντινουπόλεως εν έτει 1877. Επ' αυτής της χαρτογραφικής βάσεως εσχεδιάσθη και η Μεγάλη Βουλγαρία με την Συνθήκην του Αγίου Στεφάνου (1878)⁹.

6) Ο ιστορικός Κωνσταντίνος Παπαρηγόπουλος, ως Πρόεδρος του «Συλλόγου προς διάδοσιν των Ελληνικών Γραμμάτων», αντέδρασε προσφέροντας σωρείαν στοιχείων εις τον αυστριακόν γεωγράφο-χαρτογράφο, ώστε να επανασχεδιάσει τον Χάρτη του. Αυτός όμως, ηρνήθη την συμβολήν του έλληνος ιστορικού. Τότε, ο Παπαρηγόπουλος απηυθύνθη προς τον βρεττανό γεωγράφο Edward Stanford και του εξήτησε την άδεια να καταθέσει εις το Συνέδριον του Βερολίνου τον υπ' αυτού σχεδιασθέντα, εν έτει 1877, εθνογραφικόν Χάρτη (Βλ. Χάρτη 3), πράγμα το οποίον και έγινε.

Η κατάθεσις του συγκεκριμένου Χάρτου του E. Stanford απετέλεσε και τον κύριον μοχλόν ανατροπής της προγενεστέρας Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, συμφώνως προς την οποίαν σχεδόν ολόκληρη η περιοχή των κεντρικών και Ανατολικών Βαλκανίων παρεδίδετο εις την Βουλγαρία. Αυτό συνέβη διότι, εις τον Χάρτη του βρεττανού γεωγράφου-χαρτογράφου, η ελληνική παρουσία ήτο κυρίαρχος εις όλην την ανωτέρω περιοχήν (Βλ. Χάρτη 4).

Εκ των ανωτέρω εκτεθέντων, και κυρίως εκ της Συνθήκης του Βουκουρεστίου του 1913, ουδαμώς προκύπτει η ύπαρξις κρατικής οντότητας μεταξύ των Ελληνο-σερβικών συνόρων υπό την επωνυμίαν «Μακεδονία». Η σταλινο-τιτοϊκή πολιτική ήτο εκείνη η οποία την εδημιούργησε, και ας μην μακρυγορούμε για πράγματα τα οποία είναι γνωστά τοις πάσι.

Ενισχυτικώς, αναφέρομε ότι η Βουλγαρία, θέλουσα να προκαταλάβει την τακτοποίηση των συνόρων και των σχέσεων της με την FYROM, έσπευσε να υπογράψει *Συνθήκην Φιλίας* μετά του κράτους αυτού, επιλύουσα, συμφώνως προς τα εθνικά της συμφέροντα, τα εκρεμούντα διμερή ζητήματα μεταξύ των δύο πλευρών. Η Βουλγαρία δηλαδή, αναγνωρίζουσα ακριβώς αυτήν την ανάγκην, το έπραξε. Πώς όμως; Οπωσδήποτε όχι όπως η Ελλάς εις τις «Πρέσπες». Το έπραξε μεριμνώσα:

1) Να απαλλαγεί από κάθε είδους διεκδίκησης της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» επί των εδαφών της βουλγαρικής επαρχίας της «Μακεδονίας του Πιρίν»,

2) Να αποφύγει την αναγνώρισιν ιδιαιτέρας «μακεδονικής εθνότητας» και επιβάλλουσα τον ορισμόν της «μακεδονικής γλώσσης ως συνταγματικής γλώσσης» της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» και όχι ως ιδιαιτέρας «εθνικής γλώσσης». Και αυτό, διότι είναι γνωστή η άποψις των βαλκανιολόγων διεθνώς -η συνοπιζομένη από τον Goran Sekulovski- ο οποίος γράφει: «*Κατά την γέννησιν των βαλκανικών εθνικών κρατών, η θρησκευτική ταυτότητα (αυτή του Rum-Millet ή millet orthodoxe¹⁰) αντικατεστάθη από την γλωσσική ταυτότητα, η οποία σε τελευταία ανάλυση μετατρέπεται σε σύνορο εθνικής διαφοροποιήσεως. Ή, όπως ακριβώς αναφέρει ο Emmanuel de Martonne (1920, σ. 82) "η γλώσσα έγινε το σύμβολο της εθνικότητας/nationalité"*¹¹. Αποτελεί δε πλάνην, μεταφερθείσα και εις το ελληνικόν Κοινοβούλιον η ρήτρα, καταγραφείσα μάλιστα και εις το κείμενον των «Πρεσπών» όπου αναφέρεται, λανθασμένως, ότι: (άρθρο 1 παράγραφος 3:[...]) «Γ) Η επίσημη γλώσσα του δεύτερου μέρους θα είναι «Μακεδονική Γλώσσα» όπως αναγνωρίστηκε από την 3η Συνδιάσκεψη των Η.Ε. για την τυποποίηση των γεωγραφικών ονομάτων που διεξήχθη στην Αθήνα το 1977 και περιγράφεται στο άρθρο 7 (3) και (4) της παρούσας συμφωνίας¹². Και λέγομε «λανθασμένως» διότι καμμία τέτοια αναγνώρισις δεν υπάρχει εις το εν λόγω κείμενον! Τόσο που εις ουδέτερος κριτής, θα ηδύνατο να το θεωρήσει και ως εξαπάτησιν του Κοινοβουλίου, πράγμα το οποίον παραβιάζει το Άρθρο 49 της Συμβάσεως της Βιέννης περί Δικαίου των Συνθηκών. Και αυτό διότι, εις την σελίδα iii του εν λόγω κειμένου της Συνδιασκέψεως αναφέρεται ρητώς ως «Προοίμιον» το εξής:

PREFACE: [...] These technical papers are grouped according to the agenda item to which they relate. They are reproduced in the language in which they were received (English, French or Spanish) and each is preceded, whenever possible, by a summary in the two other languages. They have been edited in accordance with United Nations practice and

10 «Le millet dont l'origine représente une communauté confessionnelle dans le cadre de l'Empire ottoman, commence à être considéré par les non-Musulmans du XIXe siècle comme une communauté de type national» in Goran Sekulovski, "Le Géographe Kiepert et les Balkans à Berlin (1878)", "Les archives diplomatiques mises en perspective, Goran Sekulovski (Chercheur post-doc à l'Université de Genève/chercheur associé à l'E.H.GO (UMRGéographie-Cités), p.73.

11 *Πρωτότυπο κείμενο: «Avec la naissance de ces États-nations balkaniques, l'appartenance religieuse (celle du Rum-Millet ou millet orthodoxe) a été remplacée par une appartenance linguistique, qui devient -en fin de compte- une marque de différenciation nationale». Ou, comme le remarque à juste titre Emmanuel de Martonne (1920, p. 82), "la langue est devenue le symbole de la nationalité" ».*

12 *THIRD UNITED NATIONS CONFERENCE ON THE STANDARDIZATION OF GEOGRAPHICAL NAMES Vol. II. Technical papers Athens, 17 August- 7 September 1977*

requirements. *The designations employed and the presentation of the material in this publication do not imply the expression of any opinion whatsoever on the part of the Secretariat of the United Nations concerning the legal status of any country, territory, city or area or of its authorities, or concerning the delimitation of its frontiers or boundaries*¹³. (Μτφση του υπογραμμισθέντος: «Οι χρησιμοποιούμενοι ορισμοί/ονομασίες και η παρουσίαση του υλικού σε αυτήν την δημοσίευση δεν υποδηλούν την έκφραση οιασδήποτε απόψεως από πλευράς της Γραμματείας των Ηνωμένων Εθνών αφορώσα εις το νομικόν καθεστώς οιασδήποτε χώρας, περιφερείας, πόλεως ή περιοχής ή περί των διοικητικών Αρχών αυτών, ή αφορώσα τον καθορισμόν των ορίων ή των συνόρων αυτών».)

3) Να μην επιτρέψει εις τα Σκόπια να προσφέρουν το έδαφός των εις οργανώσεις και ομάδες, οι οποίες θα στοχεύουν εις «την διεξαγωγήν ανατρεπτικών, αποσχιστικών ενεργειών και πράξεων που απειλούν την ειρήνη και την ασφάλεια» της Βουλγαρίας.

Συνεπώς, είναι ευνόητον, ότι οιαδήποτε υποχώρησις σε θέματα «μακεδονικής γλώσσης» σημαίνει και υποχώρησιν σε θέματα «nationalité», δηλαδή εθνότητος!

Επιβάλλεται, όμως, να αναφερθούμε και εις την λατινικήν γραφήν της προσωρινής ονομασίας της ΠΓΔΜ, όπως και εις τις συνοδές διαστροφικές ερμηνείες της από τους υποστηρικτές της «Συμφωνίας των Πρεσπών». Εδώ, πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι: με δεδομένη την δημιουργία της FYROM και της αναγνώρισέως της από τον ΟΗΕ ως «Ex-République yougoslave de Macédoine¹⁴», στις 8 Απριλίου του 1993, η θέση της παύλας (-) ευρίσκεται μεταξύ του χρονικού προσδιορισμού (ex/πρώην) και της ονομασίας «République yougoslave de Macédoine» εις τον επίσημο κατάλογο των κρατών Μελών του ΟΗΕ. Η σημείωσις αυτή καταρρίπτει και την εγχώριο "μυθολογία" των υποστηρικτών της «συνθέτου ονομασίας» για το «τι», δήθεν, «προσδιορίζει» ο όρος «πρώην»! Είναι, λοιπόν, σαφές πλέον ότι το «πρώην» αναφέρεται εις την ονομασίαν καθ' ολοκληρίαν, η οποία ήτο και προσωρινή¹⁵, άρα ανεφέρετο, καθ' ολοκληρίαν, εις την «γιουγκοσλαβικήν» ομόσπονδον οντότητα, και όχι εις κάποιο «κράτος υπό την επωνυμίαν «Μακεδονία».

Βάσει των ανωτέρω, και αυστηρώς διεθνοδικαϊκώς ομιλούντες, Αθήνα και Βελιγράδι, μαζί με την FYROM, θα έπρεπε να συσκεφθούν ούτως ώστε:

1ον) να επισημοποιηθούν τα σύνορα αυτού του νέου κράτους που προήλθε από το ομόσπονδον κρατίδιον της «Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας» και τα οποία, συμφώνως προς τα

13 Σ.σ.: η υπογράμμισις δική μου.

14 Ακριβής αναφορά από τον επίσημο κατάλογο του ΟΗΕ.

15 UNmembers list: «By resolution [A/RES/47/225](#) of 8 April 1993, the General Assembly decided to admit as a Member of the United Nations the State being provisionally referred to for all purposes within the United Nations as "**The former Yugoslav Republic of Macedonia**" pending settlement of the difference that had arisen over its name». Η υπογράμμισις ιδική μου.

ανωτέρω κείμενα, αποτελούν διεθνοδικαϊκόν κεκτημένον των στρατιωτικών αποτελεσμάτων των Ενόπλων Δυνάμεων Ελλάδος και Σερβίας,

2ον) να ορισθεί με κοινή συμφωνία των τριών η οριστική ονομασία του κράτους,

3ον) η nationality (δηλ.: «εθνικότητα» αν υπάρχει κοινή τοιαύτη μεταξύ των υπηκόων του) και όχι όπως μετεφράσθη λανθασμένως (;) ως «ιθαγένεια» (της οποίας η ορθή μεταφορά είναι: «citizenship») εις το κείμενον της προσφάτως υπογραφείσης Συμφωνίας,

4ον) η ονομασία όλων των παραγώγων των ανωτέρω: γλώσσα, εμπορικές ονομασίες κ.τ.λ., και

5ον) η διευθέτησις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών των 300.000 Ελλήνων οι οποίοι διαβιούν εις τα εδάφη της FYROM και τα οποία έχουν καταστεί ανύπαρκτα υπό το κράτος των «αφομοιωτικών πολιτικών» των σοβινιστικών κυβερνήσεων της FYROM.

Ουδέν εκ των ανωτέρω ετέθη υπό διαπραγμάτευσιν κατά την σύνταξιν του κειμένου της υπογραφείσης, και κακίστης δια τα εθνικά συμφέροντα, «Συμφωνίας», με αποτέλεσμα να απολεσθούν ευκαιρίες και δυνατότητες διπλωματικών πύσεων προς την *altera pars* και, συνεπώς, την απώλειαν άκρως καλύτερων αποτελεσμάτων για τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα και για την πραγματική εξάλειψιν του αβασίμου αλυτρωτισμού των σκοπιανών κύκλων (πράγμα που καθίσταται διανυγές και σαφές από τις μέχρι σήμερον δηλώσεις του κου Ζάεφ). Οι κύκλοι αυτοί δεν θα παύσουν να δημιουργούν και εις το μέλλον πολύ μεγαλύτερας σημασίας προβλήματα και να διενεργούν αποσταθεροποιητικές προσπάθειες εις το εσωτερικόν της Ελληνικής Επικρατείας δια μέσου διαφόρων δήθεν "Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων", "Μακεδονικών Εταιρειών" κλπ., οι οποίες όλως περιέργως δεν θα αυτο-αποκαλούνται "Βορειομακεδονικές", ως θα ώφειλαν κατά τα απαιτούμενα από την Συμφωνίαν, αλλά "Μακεδονικές", επικαλούμενες τον εθνοτικόν και γλωσσικόν όρον («nationality», άρα ως «national definition/εθνικό προσδιορισμό», όπως και τον ανάλογο «linguistic definition/γλωσσικόν προσδιορισμόν, ενισχυτικόν του εθνικού προσδιορισμού»). Ορθή χρήσις ακόμη και αυτών των μη αποδεκτών όρων θα προϋπέθετε την χρήσιν των ως «βορειομακεδονική εθνικότητα» ή -κατά την αμφιλεγόμενη ελληνικήν "ερμηνευτικήν" απόδοσιν-«βορειομακεδονική ιθαγένεια» όπως και «βορειομακεδονική γλώσσα»¹⁶.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ εκ του ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ

16 10 February, Foreign Minister Stoyan Ganev stated that Bulgaria “does not recognize the existence of a Macedonian nation and the presence of a minority linked to the Republic of Macedonia”. He also insisted that the “leadership of the Republic of Macedonia should give clear guarantees that the Republic had no territorial claims against Bulgaria, and that it had no intention of raising the issue of the existence of a (Macedonian) minority either in Bulgaria, or in Greece, or anywhere else”. Βλ. “Bulgaria does not recognize ‘Macedonian nation’, wants Balkan charter”, BTA, 10 February 1992, BBC/SWB EE/1302 I, 12 February 1992. (in: ELIAMEP RESEARCH REPORT, March 2017, Greek-Bulgarian Relations: Present State and Future Challenges, Authors:Yorgos Christidis, Ioannis Armakolas, Panagiotis Paschalidis, p.19).

Α) Συνεπώς, η δημιουργία του κρατιδιακού τεχνήματος των Σκοπίων είναι αντίθετη προς: i) το Πρωτόκολλο των Αθηνών της 5-5-1913, ii) την Ελληνο-Σερβική Συμφωνία της 1-6-1913, iii) το Οριοθετικό Πρακτικό της 21-7-1913 και την Συνθήκη του Βουκουρεστίου της 28-7-1913!

Πάντως, το ενδιαφέρον είναι ότι: τα εν λόγω κείμενα, από διεθνοδικαϊκής πλευράς, ισχύουν μέχρι σήμερα, καθώς ουδέποτε κατηγγέλθησαν από την ελληνική ή/και την σερβική πλευρά. Η ΝΑΤΟϊκή διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και η βιαία απότοκος δημιουργία της FYROM, δεν αναιρούν, ούτε κατ' ελάχιστον, την ισχύ των ανωτέρω συμφωνιών. Η ανυπαρξία καταγγελίας από τα υπογράψαντα αυτές μέρη, καθιστά τις συμφωνίες εισέτι ισχυρές. Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το σύνολο των παραβιάσεων που έχουν γίνει με την Συμφωνία των Πρεσπών είναι οι εξής¹⁷:

«Πρώτη Παραβίασις: Καταπατάται η Συνθήκη του Βουκουρεστίου, εφόσον Ελλάδα και Σερβία δεν έχουν εισέτι καταγγείλει ή αποκηρύξει i) το Πρωτόκολλο των Αθηνών και ii) την Ελληνο-σερβική Συνθήκη Φιλίας και Αμυντικής Συμφωνίας, την προβλέπουσα ρητώς κοινά σύνορα, όπως και το συνοδό Πρακτικό Υπογραφής των συγκεκριμένων κοινών συνόρων.

Σιωπηρώς, έχει καταπατηθεί από τρίτους η Συνθήκη του Βουκουρεστίου, διά της δημιουργίας ενδιαμέσου κράτους (της ΠΓΔΜ). Διευκρινιστέον είναι ότι: είναι μεταξύ των διαφορετικά i) η πράξις της καταπατήσεως, ii) η ισχύς ή η μειωμένη ισχύς και iii) η αποκήρυξις ή καταγγελία Συνθήκης (άρθρα 54, 56, 60, 62 της Συμβάσεως της Βιέννης του 1969) από τα υπογράφοντα μέρη.

»Δεύτερα Παραβίασις: Τα σύνορα του παρεμβληθέντος κράτους της ΠΓΔΜ δεν δύνανται να θεωρηθούν έγκυρα άνευ αναγνώρισεως και προσυπογραφής των από την αρμοδία Διμερή Ελληνο-Σερβική Επιτροπή. Για να πραγματοποιηθεί όμως αυτή η πράξις, τα Σκόπια οφείλουν να αποκηρύξουν την ονομασία «Μακεδονία» διότι τοιαύτη επαρχία ή περιοχή δεν υφίστατο προ της υπογραφής της Συνθήκης του Βουκουρεστίου στο πλαίσιο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας εις την γεωγραφικήν εδαφικήν περιοχὴν όπου ευρίσκονται οι σημερινές βαλκανικές χώρες. Οι μόνες διοικητικές ενότητες οι οποίες υφίσταντο εις την περιοχὴν ἐπὶ οθωμανικῆς Αυτοκρατορίας ἦσαν: 1) το βιλαέτι του Κοσσόβου και Μετοχίων 2) το βιλαέτι του Μοναστηρίου και 3) το βιλαέτι της Θεσσαλονίκης.

»Τρίτη Παραβίασις: Βάσει των πέντε Πρωτοκόλλων και Συμφωνιών, Ελλάδα και Σερβία (άρθρα 4, 5 και του υπ. αριθμ. 9 Πρωτοκόλλου της 25ης Ιουλίου/7 Αυγούστου 1913 Συνδιασκέψεως του Βουκουρεστίου), έχουν έννομον συμφέρον να καθορίσουν το όνομα και τα σύνορα του ενδιαμέσου κράτους, εάν αποφασίσουν τελικώς για την ύπαρξίν του. Αυτό έγινε παρεμβατικώς από την Σερβία, και γίνεται τώρα με την Συμφωνία των Πρεσπών από την Ελλάδα, αλλά ως προσύμφωνο. Η Σερβία και η Ελλάδα, όμως, έχουν έννομον συμφέρον να απαιτήσουν i) όχι μόνον να γίνει ουδέτερη μία βλαπτική προς αυτές ονομασία (π.χ. μια ονομασία που θα περιλαμβάνει όρους όπως Σερβία ή Μακεδονία), αλλά και: ii) τροποποίηση των συνόρων iii) τροποποίηση του Συντάγματος, iv) ελεύθερη διέλευση/Διάδρομο-Ζώνη Ελλάδος-Σερβίας v) μέτρα προστασίας δικαιωμάτων της της ελληνικής μειονότητας, όπως και αντιστοίχως της σερβικής μειονότητας, που διαβιούν στο έδαφος του νέου αυτού κράτους και vi) ρύθμιση των εκκλησιαστικών ζητημάτων.

»Τετάρτη παραβίασις: Τα Σκόπια δεν έχουν νόμιμη ονομασία ούτε νόμιμα σύνορα, εφόσον αυτά είναι αποτέλεσμα κεκτημένου των στρατευμάτων της Ελλάδος και της Σερβίας

το 1913 (βάσει των άρθρων 1, 2, 3 της Συνθήκης του Βουκουρεστίου 1913).

¹⁷ Βλέπε: Παμμακεδονική Ένωση Μακεδονικού Αγώνα Ελλάδος-Αυστραλίας, Ειδ. Αρ. Πρωτ.: 03, Θεσσαλονίκη, 26/06/2018, «Απαντητική ακυρότητας της Συμφωνίας των Πρεσπών λόγω παραβίασης της Συνθήκης Ειρήνης του Βουκουρεστίου 1913 και των Συμφωνητικών αυτής».

»Πέμπτη Παραβίασις: Υπάρχει θέμα προστασίας της Ελληνικής Εθνικής Μειονότητας, όπως και προστασίας της Ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς στα Σκόπια, όπου μετά από την απόσυρση των σερβικών στρατευμάτων, η Ελλάς παραμένει διαθέτουσα ισχυρά συμβατικά δικαιώματα επί των περιοχών της Αχρίδος, Μοναστηρίου, επί των περιχώρων Κιτσέβου, Κρουσόβου, Πριλάπου (Περλεπές), Καβάρτασι, Στρώμνιτσας, Γευγελής.»¹⁸

Β) Συνοπτικώς, δυνάμεθα να ισχυρισθούμε ότι:

1. Η δημιουργία των Σκοπίων παραβιάζει το Πρωτόκολλον των Αθηνών, την Ελληνο-Σερβικήν Συμφωνία και το Οριοθετικόν Πρακτικόν Βενιζέλου – Πάσιτς του 1913
2. Η ύπαρξις και δημιουργία των Σκοπίων κινείται εις απολύτως αντίθετον τροχίαν από τα οριζόμενα από την Συνθήκη Βουκουρεστίου 1913
3. Τα σύνορα των Σκοπίων με την Ελλάδα δεν έχουν την δέουσα νομική κατοχύρωση.
4. Η Ελλάς έχει ιστορικά, εδαφικά και μειονοτικά δικαιώματα επί του Νοτίου Τμήματος των κρατογενετικού τεχνήματος Σκοπίων, το οποίο αποτελεί την αλύτρωτη, ελληνική, Βόρεια Μακεδονία!
5. Η οιαδήποτε νομιμοποίηση ή αναγνώριση ή ονομασία όπως και τα όρια των συνόρων του εκ τεχνηματικής κρατογενέσεως προκύψαντος αυτού κρατιδίου, πρέπει να καθορισθούν μέσω Βαλκανικού Συμφώνου, με την υπογραφή Σερβίας και Ελλάδος και την προσυπογραφή του από τα Σκόπια! Άλλωστε, η Βουλγαρία έσπευσε ήδη να υπογράψει Συνθήκη Φιλίας με το κρατίδιο, επιλύοντας προς όφελός της διμερή θέματα όπως το θέμα της Μακεδονικής Εθνικότητας, την οποίαν δεν αναγνωρίζει ως πραγματικώς υφισταμένην.
6. Οιαδήποτε πιθανή νέα διαπραγματεύσεις, θα πρέπει να λάβει σοβαρώς υπόψιν τα ανωτέρω και να τα τοποθετήσει εις την τράπεζα των διαπραγματεύσεων με τα Σκόπια. Μόνον έτσι θα υπάρξει κοινώς αποδεκτή λύσις για τους Λαούς των δύο πλευρών, αλλά κυρίως για τον Ελληνικόν Λαόν ο οποίος μέχρι στιγμής ουδέποτε ηρωτήθη.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ

Β) Επιχειρήματα βασιζόμενα σε λάθη, ατέλειες και παραλήψεις της διαδικασίας υπογραφής και της ουσίας του Κειμένου της Συμφωνίας των Πρεσπών. *Εισηγήσεις Ομάδος Εγκρίτων Νομικών*

1) *Ομότιμος Καθηγητής Νομικής Σχολής, ΕΚΠΑ κος Γ. Κασμάτης:*

«Η Συμφωνία των Πρεσπών είναι άκυρη ως αντίθετη σε διατάξεις δημοσίου διεθνούς δικαίου και σε συνταγματικές διατάξεις. Ο Έλληνας συνταγματολόγος τόνισε ότι η συμφωνία είναι άκυρη, επειδή δεν πληροί τους όρους της διαφάνειας, της αλήθειας και της ακρίβειας του

¹⁸ Βλέπε: Παμμακεδονική Ένωση Μακεδονικού Αγώνα Ελλάδος-Αυστραλίας, Ειδ. Αρ. Πρωτ.: 03, Θεσσαλονίκη, 26/06/2018, «Απαντητική ακυρότητας της Συμφωνίας των Πρεσπών λόγω παραβίασης της Συνθήκης Ειρήνης του Βουκουρεστίου 1913 και των Συμφωνητικών αυτής» με προσωπικές τροποποιήσεις, σσ. 2-3.

δημοσίου διεθνούς δικαίου, αλλά και διότι δεν μπορεί να υπάρξει έγκυρη συμφωνία, με την οποία να αναγνωρίζονται εθνότητα και γλώσσα, που δεν έχουν αναγνωριστεί διεθνώς. Επεσήμανε ότι ανεξαρτήτως των λοιπών νομικών κωλυμάτων δεν μπορεί να ισχύσει οποιαδήποτε συμφωνία που αναγνωρίζει μη υφιστάμενη εθνότητα, στηριζόμενη σε αποδεδειγμένα ιστορικά ψεύδη και αντεπιστημονική απόπειρα σφετερισμού της ιστορικής κληρονομιάς άλλου κράτους, καθώς και ότι η Συμφωνία των Πρεσπών συνιστά ένα βήμα επιβολής των σχεδίων των ΗΠΑ για τα Βαλκάνια, γεγονός που θέτει σε κίνδυνο ακόμα και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας»¹⁹.

Ο δικηγόρος Αθηνών Σαράντος Θεοδωρόπουλος, εξέθεσε συνοπτικά τους λόγους ακυρότητας της Συμφωνίας των Πρεσπών ως ακολούθως: Η Σύμβαση είναι ένα προβληματικό κείμενο από νομοτεχνική άποψη διότι:

- «Αντιβαίνει ευθέως στην Ευρωπαϊκή Συνθήκη Ιθαγένειας (Στρασβούργο 11,1997), όπου καθορίζεται ότι κατά τη συνομολόγηση διατάξεων περί ιθαγένειας, λαμβάνεται υπ' όψιν το νόμιμο συμφέρον λαών, κρατών και ατόμων (π.χ. μακεδονική εθνότητα και γλώσσα)
- Αναθεωρεί το Πρωτόκολλο των Αθηνών 1913, τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου 1913, και τη Συνθήκη της Λωζάνης, χωρίς τη σύμπραξη της αντισυμβαλλομένης στις 2 πρώτες συμβάσεις Σερβίας, και δυναμιτίζει το status quo της βόρειας συνοριακής γραμμής της χώρας.
- Αντιβαίνει στις συμβάσεις περί προστασίας της Πολιτιστικής Κληρονομιάς (Χάγη 1954) που έχουν κυρωθεί με νόμους 360/1976, 3028/2002, συμβάσεις της UNESCO για την πολιτιστική κληρονομιά ν. 3251/2006 και άλλες ενώ επιφέρει σύγχυση της πολιτιστικής ταυτότητα μεταξύ των δύο εθνών
- Παραχωρεί αναίτια την αναγνώριση της FYROM σε περικλειστο ηπειρωτικό κράτος, ενώ οποιαδήποτε τέτοια δικαιώματα αν τα έχει προβλέπονται με προϋποθέσεις από τις συνθήκες για το δίκαιο της θάλασσας
- Καταρτίστηκε με μυστική διπλωματία
- Δεν προβλέπει ποια άρθρα του συντάγματος της γείτονος πρέπει να αλλάξουν
- Δεν προβλέπει ανάλογη δημοψηφισματική δυνατότητα για τον Ελληνικό Λαό, όπως προβλέπει για το Λαό της FYROM
- Παραχωρεί κυριαρχικά δικαιώματα για τη διεύθυνση της εκπαιδευτικής διαδικασίας και τις εμπορικές επωνυμίες και σήματα
- Πρέπει να κυρωθεί με πλειοψηφία 2/3 της Βουλής κατά το άρθρο 28§2 Συντάγματος
- Παραχωρεί αναίτια με το άρθρο 19 §2 αυτόματη προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, για τα θέματα της Συμφωνίας χωρίς να θέτει χρονική ρήτρα εφαρμογής, ενώ το γενικό της συμφωνίας φαντάζει επικίνδυνο για το τί θα θέλει να φέρει ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου η ΠΓΔΜ
- Πριν την κύρωση δεν μπορεί να παράξει έννομα αποτελέσματα και πολιτικά τετελεσμένα για τη Χώρα
- Πρέπει να ερωτηθεί ο Ελληνικός Λαός με δημοψήφισμα, αφού το ίδιο προβλέπεται και για τον Λαό της ΠΓΔΜ στα πλαίσια της αμοιβαιότητας»²⁰.

Γ) Επιχείρημα εγκυρότητας του δημοψηφίσματος των Σκοπίων, ως δεσμευτικού όρου της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Όπως έχει αναφέρει ήδη ο Β. Καρακωστανόγλου και έχει πολλαπλώς επαναλάβει στα ηλεκτρονικά ΜΜΕ και ο γράφων,

«το δημοψήφισμα στην ΠΓΔΜ αποτελεί δεσμευτικό όρο της Συμφωνίας των Πρεσπών για τη συναίνεση της Ελλάδος όσον αφορά την ένταξη του γειτονικού κράτους στο ΝΑΤΟ όπως προκύπτει σαφώς από το άρθρο 2, § 4.β.ii της Συμφωνίας των Πρεσπών. Η Ελλάδα ανέλαβε την υποχρέωση, μετά την κύρωση της Συμφωνίας από τα Σκόπια (που έγινε ήδη τον Ιούνιο): Πρώτον, να δώσει την συναίνεσή της για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων των

19 Η μερίδα ΔΣΑ, 28.06.2018

20 Ημερίδα ΔΣΑ, 28.06.2018

Σκοπίων με την ΕΕ και δεύτερον να συμφωνήσει ώστε το ΝΑΤΟ να απευθύνει πρόσκληση ένταξης προς τα Σκόπια. Η δεύτερη αυτή υποχρέωση της Ελλάδος, όμως, τελεί υπό δύο όρους: «πρώτον, της έκβασης δημοψηφίσματος συνάδουσας με την παρούσα Συμφωνία», εάν αποφασίσουν την διεξαγωγή του τα Σκόπια και «δεύτερον, της ολοκλήρωσης των συνταγματικών τροποποιήσεων, που προβλέπονται στην παρούσα Συμφωνία». Όταν αυτά ολοκληρωθούν, η Ελλάδα θα κυρώσει το Πρωτόκολλο για την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ, ταυτόχρονα με τη διαδικασία κύρωσης της Συμφωνίας των Πρεσπών»²¹.

21 Β. Καρακωστανόγλου: <https://slpress.gr/ethnika/i-symfonia-ton-prespon-leei-pos-mporei-i-ellada-na-apemplakei/>.

Συνεπώς, προκύπτει αβιάστως το συμπέρασμα ότι η Ελλάς, δεν έπρεπε σε καμμία περίπτωση να παραχωρήσει συναίνεσιν ενάρξεως της διαδικασίας ένταξης των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ πράγμα το οποίον απεδείχθη περιτράνως και με το μή έγκυρον δημοψήφισμα το οποίον διεξήχθη εις την ΠΓΔΜ. Έπρεπε λοιπόν να γίνει ορθή ανάγνωσις και ερμηνεία του όρου «χωρίς καθυστέρηση» της Συμφωνίας, και αυτός να ερμηνευθεί, όπως αναφέρει προσφυώς ο Καρακωστανόγλου ως:

«αφού θα έχουν εκπληρωθεί οι δύο προϋποθέσεις για θετική έκβαση του δημοψηφίσματος και για την συνταγματική τροποποίηση».

Και είναι πολύ σημαντικό να τονισθεί ότι το δημοψήφισμα αυτό αποτελεί δεσμευτικόν όρον της Συμφωνίας και ότι με αυτήν την ιδιότητα ενετάχθη στο κείμενον της Συμφωνίας, άλλως δεν είχε ουδένα λόγο εντάξεως.

Επίσης, μέχρι την διαπίστωσιν του ακύρου, λόγω ανεπαρκούς συμμετοχής, αποτελέσμάτος του (36,91%), ουδέποτε ο κος Ζάεφ το εχαράκτηρισε ως "συμβουλευτικόν", πράγμα όμως το οποίον έπραξε κατά κόρον μετά την καταγραφήν του αποτελέσμάτος του, το οποίον απεδείκνυε την ακυρότητά του²². Τα μετέπειτα επιχειρήματα «περί συμβουλευτικής φύσεως του διεξαχθέντος δημοψηφίσματος» καταρρίπτονται:

i) από το άρθρο 73 του Συντάγματος των Σκοπίων το οποίον και ορίζει σαφώς ότι μόνον με την συμμετοχήν του 50% του συνόλου του εκλογικού σώματος, το δημοψήφισμα θεωρείται έγκυρον

ii) από την σαφή μνεία εις το αυτό άρθρον ότι τα δημοψηφίσματα είναι δεσμευτικά, και

iii) ως δεσμευτικά, δεσμεύουν την Κυβέρνησιν και το Κοινοβούλιον προς την συνταγματικώς θεμελιώδη κατεύθυνσιν του σεβασμού της λαϊκής βουλήσεως. Άρα η Εκτελεστική εξουσία δεν δύναται να παραβεί και να αγνοήσει την αρνητικώς και δεσμευτικώς κατά το Σύνταγμα εκφρασθείσα λαϊκή βούληση ως προς το περιεχόμενον της Συμφωνίας των Πρεσπών και συνεπώς παραβαίνουσα την θεμελιώδη απαίτηση του Σκοπιανού Συντάγματος. Άλλωστε:

«Από την πλευρά του, ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του VMRO-DPMNE, Ιλία Ντίμοφσκι, ισχυρίστηκε ότι μετά την πολύ μεγάλη αποχή που σημειώθηκε στο δημοψήφισμα που διεξήχθη στις 30 Σεπτεμβρίου, η παρούσα σύνθεση της Βουλής δεν νομιμοποιείται να αποφασίσει για την αλλαγή του Συντάγματος²³».²⁴

²² Ο πρόεδρος της επιτροπής ανακοίνωσε ότι δεν **μπορεί** να υιοθετήσει το αποτέλεσμα, καθώς η **συμμετοχή** δεν άγγιξε το 50% ώστε το δημοψήφισμα να θεωρηθεί έγκυρο και σύννομο.

²³ Σ.Σ.: Η υπογράμμιση δική μας.

²⁴ <https://www.naftemporiki.gr/story/1402492/zaef-zitise-tin-uperpsifisi-tis-protasis-gia-anatheorisi-tou-suntagmatos>

Ε) Εξεταστέα παράβασις Άρθρων 49 (Απάτη) και 10 (Επιβεβαίωσης του κειμένου) της Σ.τ.Β.

1) Άρα, οιαδήποτε περαιτέρω ενέργεια δεν είναι έγκυρη εξ αιτίας των παραβάσεων αυτών των θεμελιωδών συνταγματικών θεσφάτων, πράγμα που αποτελεί εξαπάτησιν και δολίαν συμπεριφοράν έναντι του Κοινοβουλίου και του Λαού της πΓΔΜ και ως εκ τούτου εμπίπτει στα προβλεπόμενα υπό του άρθρου 49 της Σ.τ.Β *Περί του Δικαίου των Συνθηκών*. Συνεπώς, το άκυρον του δημοψηφίσματος όχι μόνον συνιστά λόγον ακυρότητας της κακώς δοθείσης ελληνικής εγκρίσεως περί ενάρξεως των διαδικασιών εντάξεως της ΠΓΔΜ στην Βορειοατλαντική συμμαχία, αλλά και δημιουργεί εμφανείς και προδήλους λόγους γενικότερας ακυρώσεως της ίδιας της Συμφωνίας εφόσον δεν πληροί τους υπ' αυτής προβλεπόμενους όρους. Αυτό βεβαίως μπορεί να το πράξει μια επόμενη κυβέρνησις βάσει των επιταγών του Διεθνούς Δικαίου.

2) Οι ανωτέρω περιγραφείσες ακυρότητες, αποτελούν επίσης και παράβασιν των προβλεπομένων από το άρθρον 10 της Σ. τ. Βιέννης, το οποίο προβλέπει ότι: *«Το κείμενον της συνθήκης καθίσταται αυθεντικόν και οριστικόν (α) κατά την διαδικασίαν την προβλεπομένην εν τω κειμένω [...]»*, η οποία όμως δεν ετηρήθη από πλευράς της Κυβερνήσεως της ΠΓΔΜ, όπως απεδείχθη ανωτέρω.

Ε) Εξεταστέα παράβασις Άρθρων 49 (Απάτη) και 50 (Δωροδοκία αντιπροσώπων του κράτους) της Σ.τ.Βιέννης.

Πρόκειται για την περίπτωση της επισήμου καταγγελίας του Ρώσσου Υπ. Εξ. κου Λαβρόφ, εκπροσώπου της Ρωσικής Ομοσπονδίας, Μόνιμου Μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας (Σ.Α) του ΟΗΕ, το οποίο θα κληθεί να παραλάβει το αποτέλεσμα της διαμεσολαβήσεως του κου Νίμιτς. Η ρωσική Ομοσπονδία όμως, μετέχει ως Μόνιμο Μέλος στο Σ.Α. το οποίον και βάσει της 845/18-06-1993, §3 αποφάσεως του Σ.Α/ΟΗΕ *«...αποφασίζει²⁵ να επανέλθει στην εξέταση της υποθέσεως υπό το φως του περιεχομένου της Εκθέσεως»*.

Συνεπώς, πρέπει να ληφθεί αναγκαστικά υπόψιν από την ελληνική αλλά και την Σκοπιανή πλευρά, η αρνησικυρία την οποίαν θα προβάλλει η Μόσχα ενόψει της κατωτέρω καταγγελίας της, δια χειλέων του κου Λαβρόφ, ο οποίος ανέφερε χαρακτηριστικά σε συνέντευξή του στην Εφ.τ.Συν., ότι:

«Προφανής είναι η κατακόρυφη συνεχής παρέμβαση των ΗΠΑ και της Ε.Ε. στις εσωτερικές υποθέσεις της "Μακεδονίας". Σε καθημερινή βάση οι πολίτες της καλούνταν να ψηφίσουν υπέρ της Συμφωνίας των Πρεσπών στο δημοψήφισμα στις 30 Σεπτεμβρίου τρέχοντος έτους. Το δημοψήφισμα, όπως είναι γνωστό, απέτυχε. Σ' αυτή την κατάσταση στη Βουλή στις 19 Οκτωβρίου, με εκβιασμό και χρηματισμό βουλευτών, επιβλήθηκαν οι συνταγματικές αλλαγές, με άμεση εμπλοκή ξένων διπλωματών, συμπεριλαμβανομένου και του εκεί πρέσβη των ΗΠΑ.

25 Η υπογράμμισις ευρίσκεται εις το επίσημο κείμενο του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, με ό,τι αυτό σημαίνει.

Τώρα γίνονται πυρετώδεις απόπειρες να πάρει η διαδικασία την τελική της μορφή στις αρχές του 2019.»

Επίσης, «σκληρή κριτική στις Ηνωμένες Πολιτείες άσκησε το υπουργείο Εξωτερικών της Ρωσίας με αφορμή τις δηλώσεις που είχε κάνει ο αμερικανός υφυπουργός Εξωτερικών Τζον Σάλιβαν στα Σκόπια στις 18 Δεκεμβρίου, όταν υποστήριξε ότι η Ρωσία εμποδίζει την ένταξη της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ»²⁶. Η σχετική ανακοίνωση του ρωσικού ΥΠΕΞ ανέφερε:

«Η ρωσική διπλωματία καλεί τον κ. Σάλιβαν να επιστρέψει «στο πεδίο της πραγματικότητας, υπενθυμίζοντας το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος του Σεπτεμβρίου όπου λόγω ανεπαρκούς συμμετοχής οι πολίτες δεν κύρωσαν την συμφωνία των Πρεσπών. Το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών υποστηρίζει ότι ο πρέσβης των ΗΠΑ ήταν παρών στο κτήριο της Βουλής της ΠΓΔΜ όταν έγινε η πρώτη ψηφοφορία για την αναθεώρηση του Συντάγματος, «για να διασφαλιστούν τα αναγκαία αποτελέσματα». Καταγγέλλει «βρώμικους χειρισμούς, εξαγορά και εκβιασμούς βουλευτών». «Η χυδαία παρέμβαση παρέμβαση από τις ΗΠΑ και την ΕΕ σε εσωτερικά ζητήματα των Σκοπίων συνεχίζεται», τονίζει στην ανακοίνωσή του το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών»²⁷.

Χαρακτηριστικά, το Υπουργείο των Εξωτερικών του Μονίμου αυτού Μέλους του Σ.Α/ΟΗΕ (Ρωσική Ομοσπονδία) εις την ανακοίνωσίν του αναφέρει:

«Οι οκτώ ψήφοι που υπολείπονταν από το κοινοβούλιο για να εξασφαλίσει την πλειοψηφία αποκτήθηκαν με εκβιασμό, απειλή και δωροδοκίες στους βουλευτές της αντιπολίτευσης. Συγκεκριμένα, ο πρέσβης των ΗΠΑ στην ΠΓΔΜ, βρισκόταν στο κοινοβούλιο μέχρι το τέλος της συνεδρίασης στην ολομέλεια και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κατεύθυνε τη διαδικασία»²⁸. «Θεωρούμε αυτό που συνέβη ως σαφή παραβίαση όλων των κανόνων, τόσο από πλευράς δικαίου όσο και από άποψη ηθικής», προσθέτει η ανακοίνωση και συνεχίζει: «Εκτός των άλλων, όχι Ρώσοι, αλλά επισκέπτες από τις ΗΠΑ, την ΕΕ και τις χώρες του ΝΑΤΟ διαδέχονταν ο ένας τον άλλον στα πολιτικά παλκοσένικα των Σκοπίων με μοναδικό σκοπό να προωθήσουν ένα πακέτο συνταγματικών τροπολογιών», καταλήγει η ανακοίνωση του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών.»²⁹

Σχετικώς προς το θέμα των χρηματισμών από τον G. Soros προς στην ελληνική πλευρά (ως διακινητού) ώστε να εξαγορασθούν συνειδήσεις των υπολοίπομένων 8 σκοπιανών βουλευτών του VMRO και να υπερψηφίσουν την κύρωση της Συνθήκης των Πρεσπών, υπήρξε σχετική καταγγελία στο πλαίσιο του Ελληνικού Υπουργικού Συμβουλίου από τον έτερο κυβερνητικό πόλο και Υπουργό Εθνικής Αμύνης Π. Καμμένο.

«Ο τέως υπουργός Εξωτερικών Νίκος Κοτζιάς [...] αποκάλυψε ότι στο υπουργικό κατά το οποίο τσακώθηκε με τον Πάνο Καμμένο, γεγονός που του στοίχισε και τη θέση του, ο υπουργός Αμυνας είπε πως η κυβέρνηση πληρώνεται από τον Σόρος! Όπως είπε, η πολιτική πρέπει να έχει

²⁶ <http://www.skai.gr/news/greece/article/392826/rosiki-epithesi-stis-ipa-gia-tin-pgdm-kai-tin-sumfonia-ton-prespon/#ixzz5bjpDBDFP>

²⁷ <https://www.tovima.gr/2018/10/18/world/rosia-ypeks-xydaia-paremvasi-ipa-kai-ee-stin-pgdm/>

²⁸ <http://www.kathimerini.gr/991210/article/epikairothta/kosmos/rwsiko-ype3-h-yhfoforia-sta-skopia-xeiragwgh8hke-apo-tis-hpa>

²⁹ *όπ. αν. και* <https://gr.euronews.com/2018/12/21/mosxa-kata-oyasingkton-gia-th-symfonia-ton-prespon>

και ηθικά χαρακτηριστικά, για να προσθέσει ότι η συζήτηση στο υπουργικό «προς το τέλος απέκτησε και ηθικά χαρακτηριστικά». Και συνέχισε: «Ο πρωθυπουργός έκανε γενικές αναφορές, είπε τα ουδέτερά του, ότι πρέπει όλοι να είναι στα πλαίσια της ίδιας γραμμής. Η άλλη πλευρά έλεγε ότι “τα συμφωνήσαμε χθες με τον πρωθυπουργό στη Λέσχη Αξιωματικών”, εγώ δεν ήξερα τι ειπώθηκε. Κλείνοντας ο πρωθυπουργός, χωρίς να υπάρξει κανένα πρόβλημα, ο κ. Τσίπρας διεκόπη από τον υπουργό Άμυνας, ο οποίος άρχισε να εξαπολύει έναν οχető λάσπης, ό,τι οχető έχει πει μέσω διαρροών. [...]. Είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση, για να αγοράζει ξένους. Ουδείς απάντησε, πλην εμού³⁰. Κανένας υπουργός, ούτε ο πρωθυπουργός. Και εγώ είπα τότε, ότι σε μια κυβέρνηση που ανέχεται να παραβιάζεται η πολιτική της και η παραβίαση να καλύπτεται από ένα τόνο λάσπης, δεν μπορώ να συμμετέχω»³¹.

Η αξιωματική αντιπολίτευση σε σχετικό δελτίο τύπου διετύπωσε το εξής ερώτημα, το οποίον μέχρι σήμερα παραμένει αναπάντητο:

«Χθες ο Πάνος Καμμένος, που έχει πάμπολλες φορές επικρίνει ως ύποπτη και σκοτεινή τη δράση του επιχειρηματία Τζωρτζ Σόρος, προέβη σε μια πολύ συγκεκριμένη καταγγελία. Υποστήριξε δημόσια ότι εταιρεία στην οποία εμπλέκεται ο Τζωρτζ Σόρος συνεργάζεται με το υπουργείο των Εξωτερικών και ότι ανέλαβε επί υπουργίας Νίκου Κοτζιά την έκδοση των εγγράφων (Visa) για τους πολίτες εκτός Ε.Ε. που επισκέπτονται τη χώρα μας. Ο κ. Κοτζιάς το επιβεβαιώνει; Ο κ. Τσίπρας το γνωρίζει; Εννιά μέρες μετά το υπουργικό συμβούλιο οι πολίτες εξακολουθούν να παρακολουθούν υπαινηγμούς και αλληλοκαταγγελίες μεταξύ κυβερνητικών στελεχών και ο κ. Τσίπρας να παραμένει άφωνος. Αν όντως η κυβέρνηση δεν έχει να κρύψει τίποτα, όπως ισχυρίζεται ο κ. Τζανακόπουλος, η λύση είναι απλή: Δώστε επιτέλους στη δημοσιότητα την επιστολή Κοτζιά και τα πρακτικά της συνεδρίασης του υπουργικού συμβουλίου³²»

Το ΚΙΝΑΛ εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση:

«Χθες ο κ. Κοτζιάς επιβεβαίωσε on camera ότι Υπουργός του κ. Τσίπρα κατά την διάρκεια της συνεδρίασης του Υπουργικού Συμβουλίου, κατήγγειλε ότι "ο κ. Σόρος χρηματοδοτεί την Ελληνική Κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους". Και ότι "ουδείς απάντησε, κανένας Υπουργός, ούτε ο Πρωθυπουργός". Αυτή η δημόσια αποτυπωμένη καταγγελία δεν μπορεί να αποσιωπηθεί από τον πρωθυπουργό. Και βέβαια η Ελληνική Δικαιοσύνη είναι αυτονόητο ότι θα παρέμβει άμεσα και θα εξετάσει εις βάθος τις καταγγελίες».³³

Ο Θεόδωρος Παπαθεοδώρου, Βουλευτής της Δημοκρατικής Συμπαράταξης σχολίασε στη Βουλή:

«Η καταγγελία για χρηματοδότηση από τον Σόρος αφορούσε, λέει ο Κοτζιάς, όλη την κυβέρνηση κι όχι μόνο τον ίδιο. Μου κάνει πολύ εντύπωση που δεν υπήρξε καμία αντίδραση από υπουργούς!».³⁴

Ο εκπρόσωπος του Ποταμιού, Δημήτρης Τσιόδρας, έκαμε το κατωτέρω σχόλιο στο twitter:

³⁰ Σ.Σ. Η υπογράμμιση δική μας, και βλ. <https://www.newsbeast.gr/politiki/arthro/4120189/nikos-kotzias-o-kammenos-eipe-sto-ypourgiko-oti-o-soros-chrimatodotei-tin-kyvernisi>

³¹ https://www.huffingtonpost.gr/entry/kotzias-o-kammenos-eipe-oti-o-soros-chrematodotei-ten-ellenike-kevernese-yia-na-ayorazei-xenoes-mono-eyo-antedrasa_gr_5bd02185e4b0a8f17ef21703

³² Σ.Σ. Η υπογράμμιση δική μας.

³³ <https://www.star.gr/eidiseis/politiki/439574/thyella-apo-thn-kataggelia-kammenoy-gia-xrhmatodothsh-apo-soros>

³⁴ <https://www.star.gr/eidiseis/politiki/439574/thyella-apo-thn-kataggelia-kammenoy-gia-xrhmatodothsh-apo-soros>

«Ν. Κοτζιάς για τον Π. Καμμένο στο Υπουργικό: "Είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους". Η συνέχεια; Ο κ.Τσίπρας κρατάει τον καταγγέλοντα, ο οποίος μένει σε μια κυβέρνηση την οποία καταγγέλει για χρηματισμό. Ωραία, καθαρά πράγματα, συριζανελίτικα».

Πάντως, i) η ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ ζήτησαν εισαγγελική παρέμβαση αλλά μέχρι στιγμής ουδεμία διαδικασία εκινήθη³⁵ ενώ τουναντίον ii) η καταγγελία αυτή του συγκυβερνώντος ΥΠΕΘΑ, επέσυρε την κατάθεση μηνυτηρίου αναφοράς από πλευράς του π. Υπ. Εξ. κου Ν. Κοτζιά προς την Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου.

«Η αναφορά κατατέθηκε κατά παντός υπευθύνου, συναυτουργού, συνυπαίτιου ή οποιουδήποτε συμμετόχου προκύψει από την προανάκριση για τα αδικήματα της συκοφαντικής δυσφήμισης και διασποράς ψευδών ειδήσεων. Σύμφωνα με το ΑΠΕ,-ΜΠΕ, ο κ. Κοτζιάς στη μήνυσή του επισυνάπτει έξι πρόσφατα δημοσιεύματα στο διαδίκτυο και τέσσερα σε εβδομαδιαία εφημερίδα. Ο πρώην υπουργός θεωρεί ότι τα δημοσιεύματα αποτελούν συνέχεια της εκστρατείας απειλών, ακόμα και σε βάρος της σωματικής ακεραιότητάς του και της οικογένειάς του, για τη συμφωνία των Πρεσπών, τα όσα αναφέρονται περί δήθεν σχέσεων με Σόρο και την υπόθεση διεθνούς διαγωνισμού στο υπουργείο για υπηρεσίες έκδοσης βιζών»³⁶.

Η εξέταση αυτής της μηνυτηρίου αναφοράς είναι άκρως σημαντική δια την αξιολόγησιν της καταστάσεως. Αξιοσημείωτο είναι ότι η κυβέρνηση δεν επιτρέπει την παράδοση των πρακτικών της ανωτέρω Συνεδριάσεως του Υπουργικού Συμβουλίου χαρακτηρίζοντάς τα ως «Απόρρητα» ενώ η επίμαχος καταγγελία αναφέρεται ρητώς στην μηνυτήρια αναφορά του Ν. Κοτζιά. Επίσης δεν παραχωρεί την εννεασέλιδη επιστολή παραιτήσεως του Ν. Κοτζιά με την αυτήν -αβάσιμον νομικώς- αιτιολογία. Η έκβασις αυτών των καταγγελιών και μηνύσεων δύναται, αναλόγως της εκβάσεώς των, να ενταχθούν εις το σκεπτικό μιας, από ελληνικής πλευράς ακυρώσεως της Συμφωνίας των Πρεσπών, συμφώνως προς τα οριζόμενα από το Διεθνές Δίκαιον περί αυτού. Συνεπώς αποτελεί σαφές καθήκον της επομένης κυβερνήσεως να δώσει προσοχήν εις το θέμα.

Στ) Σαφής παράβασις Άρθρου 60 και δυνατοτης εκ του Άρθρου 54 της Σ.τ.Β.

Θα συμφωνήσω απολύτως με την νομικό Σοφία Νικολάου αναφορικώς με το ότι στο κείμενο της Συμφωνίας των Πρεσπών, Μέρος Α, άρθρο 10, § 4, περίπτωση (ε) αναφέρεται ρητώς ότι: «Το

³⁵ https://www.tovima.gr/printed_post/o-paremvatikos-tzortz-soros-oi-katigories-kammenou-kai-i-siopi-syriza/

³⁶ <https://www.protothema.gr/politics/article/835967/o-kotzias-katethese-minusi-gia-soros-kai-ta-aporrita-kondulia-tou-upex/> και επίσης: https://www.tovima.gr/printed_post/o-paremvatikos-tzortz-soros-oi-katigories-kammenou-kai-i-siopi-syriza/

Δεύτερο Μέρος (Σ.Σ.: ΠΓΔΜ) θα ολοκληρώσει *in toto* τις συνταγματικές τροποποιήσεις έως το τέλος του 2018».

i) Η ρήτρα όμως αυτή δεν ικανοποιήθη διότι το έτος 2008 παρήλθε άπρακτον ως προς την πλήρωση του συγκεκριμένου όρου, μη έχον εισέτι ολοκληρώσει και κυρώσει το μέρος των συνταγματικών αλλαγών που απαιτεί η Συμφωνία και βάσει της Συνθήκης της Βιέννης για το Δίκαιο των Συνθηκών, Μέρος V (Ακυρότης, Λήξης και Αναστολή της Εφαρμογής των Συνθηκών) εμπίπτει ακριβώς εις την περίπτωση της «Λήξεως» της ισχύος της διαδικασίας κυρώσεως της Συμφωνίας.

ii) Προς την ιδίαν κατεύθυνσιν μας οδηγεί και η ανάγνωση του Τμήματος III (Λήξης και Αναστολή της εφαρμογής των Συνθηκών), άρθρου 54, εδαφίου (α) της Σ.τ.Β. το οποίο αναφέρει ότι: *«Η λήξης συνθήκης ή καταγγελίας αυτής δύνανται να λάβ[ει] χώραν: συμφώνως προς τις διατάξεις της Συνθήκης»* άρα ερμηνεύει ο γράφων "συμφώνως προς τα διαλαμβανόμενα στο Μέρος Α, άρθρο 10, § 4, περίπτωση (ε) της Συμφωνίας των Πρεσπών, όπως ανωτέρω.

iii) Επίσης *συμφώνως* προς το άρθρο 60 της Συνθήκης της Βιέννης όπου και τίθεται το ζήτημα της *«ουσιώδους παραβιάσεως»* προκύπτει το δικαίωμα του ενδιαφερομένου συμβαλλομένου κράτους (Σ.Σ. στην περίπτωση της Ελλάδος) να θεωρήσει την συμφωνία λήξασα, ή να αναστείλει την εφαρμογή της).

iv) Επιπλέον, επικαλούμενη η Ελλάς όλες τις μέχρι σήμερα διατυπωθείσες αλυτρωτικού τύπου ερμηνείες του Ζ. Ζάεφ, αποτελούν ουσιώδη παραβίαση της Συμφωνίας έχοντας προκαλέσει ακόμη και την αντίδραση του λαμπρού νομικού και Προέδρου της Δημοκρατίας, κου Π. Παυλοπούλου, δύναται να θεωρήσει την Συνθήκη ως λήξασα.

Συμφώνως δε προς την νομικό Σοφία Νικολάου:

«Πέρα, [...], από την πολιτική προέκταση του ζητήματος, εδώ αναφύεται και το νομικό ζήτημα του κατά πόσο συνιστά «ουσιώδη παραβίαση» η μη τήρηση του χρονοδιαγράμματος. Μπορεί να ακούγεται ασημαντή λεπτομέρεια, σε επίπεδο, όμως, διακρατικών συμφωνιών, ακόμα και το κόμμα στο κείμενο μίας συμφωνίας οφείλει και πρέπει να τηρείται κατά γράμμα. Εν προκειμένω, κάτι τέτοιο δεν έγινε. Μπορεί, όμως, κάποιος να το χρησιμοποιήσει για να ζητήσει την ακύρωση της Συμφωνίας; Και πως; Όπως μάθαμε από τον κυβερνητικό εκπρόσωπο, μετά τις 15 Ιανουαρίου (και την ψήφιση του σκοπιανού συντάγματος), ο πρωθυπουργός θα ανακοινώσει το χρονοδιάγραμμα της κύρωσης της Συμφωνίας των Πρεσπών. Στο σενάριο της υπερψήφισης, ακολουθεί η κύρωση διά τυλικού νόμου από τη Βουλή. Προσβάλλεται ο τυλικός νόμος; Τον Ιούλιο του 2018, μετά την υπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών, οι Παμμακεδονικές Ενώσεις προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας ζητώντας την ακύρωσή της. Το ΣτΕ έκρινε πως η Συμφωνία είναι κομμάτι της κυβερνητικής πολιτικής και δεν μπορεί να ελεγχθεί δικαστικά. Η μειοψηφία, όμως, στην απόφαση ήταν σαφής και διατρέχει πλείστες αποφάσεις του ανωτάτου ακυρωτικού: Όταν διάταξη διεθνούς συνθήκης, ή διάταξη τυλικού νόμου χρησιμοποιείται ως προκάλυμμα διατάξεων με ισχύ σε ατομικό επίπεδο, ή προσβάλει ένα ατομικό δικαίωμα, μπορεί να ζητηθεί η ακύρωσή τους ενώπιον του Δικαστηρίου. Εν προκειμένω και μετά την ψήφιση του Νόμου από τη Βουλή των Ελλήνων, θα πρέπει να ζητηθεί εκ νέου η ακύρωση της Συμφωνίας, αυτή τη φορά υπό τη μορφή που έλαβε ως νόμος του Κράτους. Κι αν πάλι το ΣτΕ θεωρήσει ανέλεγκτο τον τυλικό νόμο, κατά την πάγια νομολογία του, δεν μπορεί να πράξει το ίδιο και για τις κανονιστικές πράξεις που θα εκδοθούν, κατ' ακολουθία του Νόμου και θα οριοθετούν συγκεκριμένα σημεία της Συμφωνίας, όπως είναι οι εμπορικές ονομασίες, τα εμπορικά σήματα και οι ονομασίες. Και το «νομικό» πάτημα αυτή τη φορά είναι ισχυρότατο: Τα

Σκόπια δεν ολοκλήρωσαν «in toto» τις συνταγματικές αλλαγές μέχρι το τέλος του 2018, όπως όφειλαν. Κατά γενική αρχή του δικαίου, η μη τήρηση μιας προθεσμίας συνεπάγεται τον τερματισμό της συμφωνίας που την προβλέπει. Η Συμφωνία δεν υπάρχει πια!»³⁷.

Ζ) Επίσης λόγω της ίδιας απαιτήσεως της αναγραφόμενης εις το κείμενο της Συμφωνίας των Πρεσπών, Μέρος Α, άρθρο 10, § 4, περίπτωση (ε) αναφέρεται ρητώς ότι: «*Το Δεύτερο Μέρος (Σ.Σ.: ΠΓΔΜ) θα ολοκληρώσει in toto τις συνταγματικές τροποποιήσεις έως το τέλος του 2018*» προκύπτει ακυρότης διότι η ολοκλήρωση των εσωτερικών διαδικασιών κυρώσεως του κειμένου των Συνταγματικών τροποποιήσεων συντελείται μετά την προσυπογραφή του κειμένου από τον Πρόεδρο της ΠΓΔΜ κο Ιβανώφ προς τον οποίον όμως δεν θα αποσταλεί καν το εν λόγω κείμενο, εάν αυτό έλθει προς κύρωση εις την Βουλή των Ελλήνων έστω και τον Φεβρουάριο! Θα χρειασθούν εκλογές εις την ΠΓΔΜ ώστε να αντικατασταθεί ο κος Ιβανώφ και ο νέος Πρόεδρος να προσυπογράψει το κείμενον και να προβεί στην έκδοσίν του εις το ΦΕΚ των Σκοπίων. Τότε ολοκληρούνται η απαιτούμενη διαδικασία και τότε δύναται να έλθει προς κύρωση εις την Βουλήν των Ελλήνων. Άλλως η διαδικασία είναι άκυρος!

Η) Εξεταστέα παράβασις Άρθρου 51 (Άσκησης βίας επί αντιπροσώπων του κράτους)

«Σε δηλώσεις του προς τους δημοσιογράφους, ο Πρόεδρος του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης VMRO-DPMNE, Χρίστιαν Μίτσκοσκι, ανέφερε ότι μετά την χθεσινή ψηφοφορία στο Κοινοβούλιο συνεδρίασε η Εκτελεστική Επιτροπή του VMRO-DPMNE, η οποία αποφάσισε ομόφωνα να διαγράψει από το κόμμα τους βουλευτές που ψήφισαν υπέρ της πρότασης της κυβέρνησης για τροποποίηση του Συντάγματος – Ελιζαμπέτα Κάντσεσκα-Μίλεφσκα, Εμίλια Αλεξάντοβα, Νόλα Ισμαήλοφσκα Σταρόβα, Σάσο Βασίλεφσκι, Λιούμπεν Αρναούντοφ, Κρστο Μούκοσκι, Ζεκίρ Ραμπίλσκι. «Οι βουλευτές αυτοί με απογοήτευσαν, αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι απογοήτευσαν το κόμμα και την πατρίδα. Πλέον θα πρέπει να ζουν με αυτό», είπε ο Μίτσκοσκι, σύμφωνα με το “MIA”. Σημείωσε ακόμα ότι σε ορισμένους από αυτούς τους βουλευτές μπορεί να δόθηκαν υποσχέσεις για άρση των εναντίον τους κατηγοριών (σ.σ. Βασίλεφσκι, Αρναούντοφ και Μούκοσκι κατηγορούνται για τα αιματηρά γεγονότα της 27ης Απριλίου 2017 στο Κοινοβούλιο) ή να τους προσφέρθηκαν χρήματα, ωστόσο τόνισε ότι αυτό δεν δικαιολογεί την στάση τους»³⁸.

Επίσης, ανάλογη καταγγελία έκαμε και ο βουλευτής του κόμματος και πρώην υπουργός Εξωτερικών των Σκοπίων κος Αντώνιο Μίλοσόφσκι:

«...που διαμηνύει ότι το κόμμα του θα ψηφίσει «όχι» στις συνταγματικές αλλαγές. Σύμφωνα με τον Μίλοσόφσκι, περίπου 15 βουλευτές του αντιπολιτευόμενου VMRO, έχουν λάβει κλήση από το γραφείο του Ειδικού Εισαγγελέα για διαφορετικές υποθέσεις μετά το δημοψήφισμα στα Σκόπια. Ο Μίλοσόφσκι υποστηρίζει ότι η συγκεκριμένη ενέργεια δείχνει ότι ο θεσμός του Ειδικού Εισαγγελέα είναι πολιτικός και ότι οι κλητεύσεις έχουν στόχο να εξαναγκάσουν κάποιους βουλευτές να ψηφίσουν ενάντια στη θέληση του λαού στη διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης». «Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες για την υπόθεση, θα πω μόνο ότι είναι αβάσιμη» είπε ο Μίλοσόφσκι αποχωρώντας από το γραφείο του Εισαγγελέα. «Ο χρόνος κλήτευσης, μετά το αποτυχημένο δημοψήφισμα είναι μια ένδειξη ότι το γραφείο του Ειδικού Εισαγγελέα είναι επιλεκτικό, ένας πολιτικός θεσμός που θέλει να ασκήσει πίεση στην αντιπολίτευση για να ψηφίσει για τη συνταγματική αναθεώρηση. Η βούληση του λαού εξεφράσθη στο δημοψήφισμα και είναι πολύ πιο σημαντική από οποιαδήποτε πίεση. Θα ψηφίσω ενάντια σε οποιαδήποτε αλλαγή στο Σύνταγμα» τόνισε ο βουλευτής. Σύμφωνα με το γραφείο του Ειδικού Εισαγγελέα, ο Μίλοσόφσκι πήγε εκεί επειδή ήθελε να δει τα στοιχεία ενόψει της δήλωσής του για την υπόθεση

³⁷ <https://www.newsbomb.gr/prionokordela/opinions/story/947200/giati-i-symfonia-ton-prespon-einai-nekri>

³⁸ <https://hellasjournal.com/2018/10/poioi-einai-oi-okto-voyleytes-poy-prosferan-ton-thiamvo-ston-proedro-ton-skopion/>

την επόμενη εβδομάδα. Ο Μιλοσόσκι είναι ο βασικός εκ των 12 κατηγορουμένων σε μια υπόθεση στην οποία εμπλέκεται ο πατέρας του και ο πρώην δήμαρχος του Μπροντ. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο Μιλοσόσκι χρησιμοποίησε την επιρροή του στον δήμαρχο του Μπροντ για να πουληθεί ένα κρατικό κτίριο στον πατέρα του. Όμως, η προκήρυξη της δημοπρασίας ουδέποτε δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης, ενώ ο πατέρας του Μιλοσόσκι πλήρωσε μόλις 11 ευρώ παραπάνω από την τιμή εκκίνησης της δημοπρασίας. Επίσης, κατηγορείται ότι κατάφερε να εξαπατήσει το κτηματολόγιο για να καταχωρήσει το κτίριο στο όνομά του, ενώ του πουλήθηκε για 1,6 ευρώ το τετραγωνικό, σε μια περιοχή που η τιμή είναι τετραπλάσια»³⁹.

Αναφορικά τώρα με τις επικρατούσες συνθήκες εις την πολιτικήν πραγματικότητα και το προσωπικόν ποινικόν περίγραμμα των οκτώ βουλευτών του VMRO, των ψηφισάντων υπέρ των Συνταγματικών αλλαγών εις το πλαίσιο της αποδοχής της Συμφωνίας των Πρεσπών από το σκοπιανό κοινοβούλιον, έχομε την εξής κατάσταση, την οποία μας μεταφέρει η Συντακτική Ομάδα του «Βαλκανικού Περισκοπίου»⁴⁰:

«Οκτώβριος 20, 2018. 19:19, Σκόπια.

Όταν οι βουλευτές του VMRO-DPMNE φώναξαν «ναι» στην αίθουσα του Κοινοβουλίου κατά την ψηφοφορία για τις συνταγματικές αλλαγές, η αστυνομία βρισκόταν έξω από τα σπίτια των βουλευτών για να τα διαφυλάσσουν. Τα σπίτια του Σάσο Βασιλέφσκι και του Λιούμπεν Αρναούντοφ στην Οχρίδα ήταν συνεχώς υπό την επίβλεψη της αστυνομίας. Το σπίτι του Κάρστο Μουκόσκι στο χωριό Βέβτσανι, βρίσκονταν υπό αστυνομική επιτήρηση. Το υπουργείο Εσωτερικών εκτίμησε ότι οι βουλευτές και οι οικογένειές τους βρίσκονταν υπό απειλή μετά την ψηφοφορία κατά την οποία υποστήριξαν τις συνταγματικές αλλαγές. Συμπτωματικά ή όχι, οι περισσότεροι βουλευτές ήταν αντίθετοι με την κομματική γραμμή του VMRO-DPMNE, καταψήφισαν, όμως, έπειτα από σοβαρές κατηγορίες εναντίον τους από το κόμμα, γράφει το δημοσίευμα. Οι 8 βουλευτές που ψήφισαν «Ναι»[είναι οι κάτωθι]: 1) Κάρστο Μουκόσκι, του VMRO-DPMNE: κατηγορείται για τα γεγονότα της 27ης Απριλίου 2) Λιούμπεν Αρναούντοφ, του VMRO-DPMNE: κατηγορείται για τα γεγονότα της 27ης Απριλίου 3) Σάσο Βασιλέφσκι, του VMRO-DPMNE: κατηγορείται για τα γεγονότα της 27ης Απριλίου 4) Ελιζαμπέτα Καντσέσκα – Μιλέφσκα, του VMRO-DPMNE: κατηγορείται από την Ειδική Εισαγγελέα για παράνομες χορηγήσεις (ήταν υπουργός Πολιτισμού του Γκρούεφσκι) 5) Βλαντάνκα Αβιρόβιτς: ο γιος της Βασίλιγε Αβιρόβιτς καταδικάστηκε σε τρία χρόνια φυλάκιση με την κατηγορία της Ειδικού Εισαγγελέως, για διαφθορά. 6) Ζέκερ Ραμζίλοβιτς: κατηγορούμενος της Ειδικού Εισαγγελέως για διαφθορά. 7) Νόλα Ισμαϊλόφσκα Στάροβα, του VMRO-DPMNE. 8) Εμιλία Αλεξάντροβα, του VMRO-DPMNE.».

Δηλαδή, οι τρεις πρώτοι βουλευταί είναι υπόδικοι λόγω της συμμετοχής των εις τα γεγονότα της 27ης Απριλίου 2008 εντός του Κοινοβουλίου των Σκοπίων και οι δύο επόμενοι είναι υπόδικοι του κοινού Ποινικού δικαίου για υποθέσεις διαφθοράς!

Όλως... "κατά σύμπτωσιν" όμως, μεταξύ των όρων τους οποίους έθεσαν οι ανωτέρω βουλευταί δια να παραχωρήσουν την θετικήν ψήφον των υπέρ των συνταγματικών αλλαγών, ήτο και η:

39 <https://www.protothema.gr/world/article/830129/skopia-vouleutes-tou-vmpr-kataggelloun-ekfovismo-gia-na-stirixoun-tis-sudagmatikes-allages/>

40 <https://www.echedoros-a.gr/2018/10/4-vmro-dpmne.html>

...«Αποδοχή της πρωτοβουλίας του προέδρου της κυβέρνησης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, κ. Ζόραν Ζάεφ, όπως εκφράστηκε στην 61η σύνοδο του Κοινοβουλίου στις 15 Οκτωβρίου 2018, για παραγραφή των αδικημάτων στα γεγονότα της 27ης Απριλίου 2017 στο Κοινοβούλιο (γνωστή ως 'αιματηρή Πέμπτη') και πλήρη εθνική συμφιλίωση»⁴¹.

Εδώ, εις "κακόπιστος" παρατηρητής θα ηδύνάτο να διακρίνει μάλλον περίπτωσιν συγκεκαλυμμένης εξαγοράς βουλευτών με αντίτιμον την αμνηστία κακουργημάτων, η οποία εμπίπτει καταφανώς εις τις πρόνοιες του άρθρου 46, §1 και 2 (με δυνατότητα αναφοράς εις παράβασιν του εσωτερικού δικαίου των Σκοπίων και την «με καλή πίστη συμπεριφορά» αυτού) ή του άρθρου 49, περί «δολίας συμπεριφοράς» ή και ακόμη του Άρθρου 51 περί «ασκήσεως βίας» της Σ. τ. Βιέννης «περί Δικαίου των Συνθηκών (του 1969)» και μάλλον επιβεβαιώνουν απολύτως τα καταγγελλθέντα υπό του ΥΠΕΞ της Ρωσικής Ομοσπονδίας εις το Δεύτερον Επιχείρημα, ανωτέρω.

Οι βουλευτές του VMRO-DPMNE έθεσαν όρους δια την περυσήφισιν των συνταγματικών αλλαγών. Αυτοί, εν συνόλω, συμπεριλαμβανομένου και αυτού περί «εθνικής συμφιλίωσης», είναι οι εξής:

«Α. Αποδοχή τροποποιήσεως του Συντάγματος υπό την προϋπόθεσιν της εγγυήσεως της μακεδονικής ταυτότητας».

Εδώ βεβαίως έχομε παραβίαση της «καλής πίστεως» σε θέματα αλυτρωτισμού από πλευράς Σκοπίων εις βάρος της Ελλάδος άρα παραβίαση των άρθρων 46, §1 και 2 (με δυνατότητα αναφοράς σε παράβαση των προβλεπομένων αναφορικώς «με καλή πίστη συμπεριφορά» αυτού) ή του άρθρου 49, περί «δολίας συμπεριφοράς»

«Β. Αποδοχή διατάξεως του συντάγματος εγγυημένη ότι εις περίπτωσιν αποτυχίας επικυρώσεως από πλευράς Ελλάδος και εμποδισθεί και πάλιν η ευρω-ατλαντική ενσωμάτωσις της Μακεδονίας, θα επέλθει η άνευ όρων ακύρωσις όλων των δεκτών συνταγματικών τροποποιήσεων που θα προκύψουν από τη Συμφωνία των Πρεσπών».

Το σημείο αυτό αποτελεί αναίρεση όλου του νοήματος της Συμφωνίας των Πρεσπών, όπως και μέγα μέρος των λόγων για τους οποίους η Συμφωνία αυτή συνάπτεται μεταξύ των δύο πλευρών! Συνεπώς ακυρώνει οιαδήποτε πρωτεράϊαν διαδικασία και ιδίως την πρώτην προσυπογραφήν του κειμένου της Συμφωνίας από τους δύο ΥΠΕΞ Ελλάδος και Σκοπίων!

Γ. Να υπάρξει σταδιακή αλλαγή του ονόματος δια την εσωτερικήν χρήσιν, ακολουθουμένης της διαδικασία της καταληγούσης εις την πλήρη ένταξιν της Δημοκρατίας της Μακεδονίας εις την ΕΕ. »⁴².

41 <https://www.echedoros-a.gr/2018/10/4-vmro-dpmne.html>

42 <https://www.echedoros-a.gr/2018/10/4-vmro-dpmne.html>

Το σημείον αυτό ακυρώνει πλήρως το «erga omnes» που αποτελεί σαφή πρόβλεψη της Συμφωνίας των Πρεσπών στο Μέρος 1, Άρθρο 1, §3 και βεβαίως αποτελεί ένα εκ των πλέον σημαντικών ζητημάτων τα οποία εκλήθη, υποτίθεται, να επιλύσει η Συμφωνία των Πρεσπών.

Καταληκτικώς, πρέπει να τονίσουμε ότι όλα τα ανωτέρω αποτελούν απολύτως χρήσιμον υλικόν το οποίον η επομένη κυβέρνηση εθνικής ομοψυχίας και συναινέσεως οφείλει να χρησιμοποιήσει καταλλήλως ώστε να αποφύγει οδυνηρότατες συνέπειες επί των εθνικών συμφερόντων. Αυτό είναι το καθήκον της και το καθήκον όλων των Ελλήνων. Ακόμη και των διαφωνούντων βουλευτών, οι οποίοι εντός ολίγου θα καταλάβουν, καλοπίστως πάντοτε, το μέγα σφάλμα της κυρώσεως της ούτω κληθείσης Συμφωνίας των Πρεσπών.